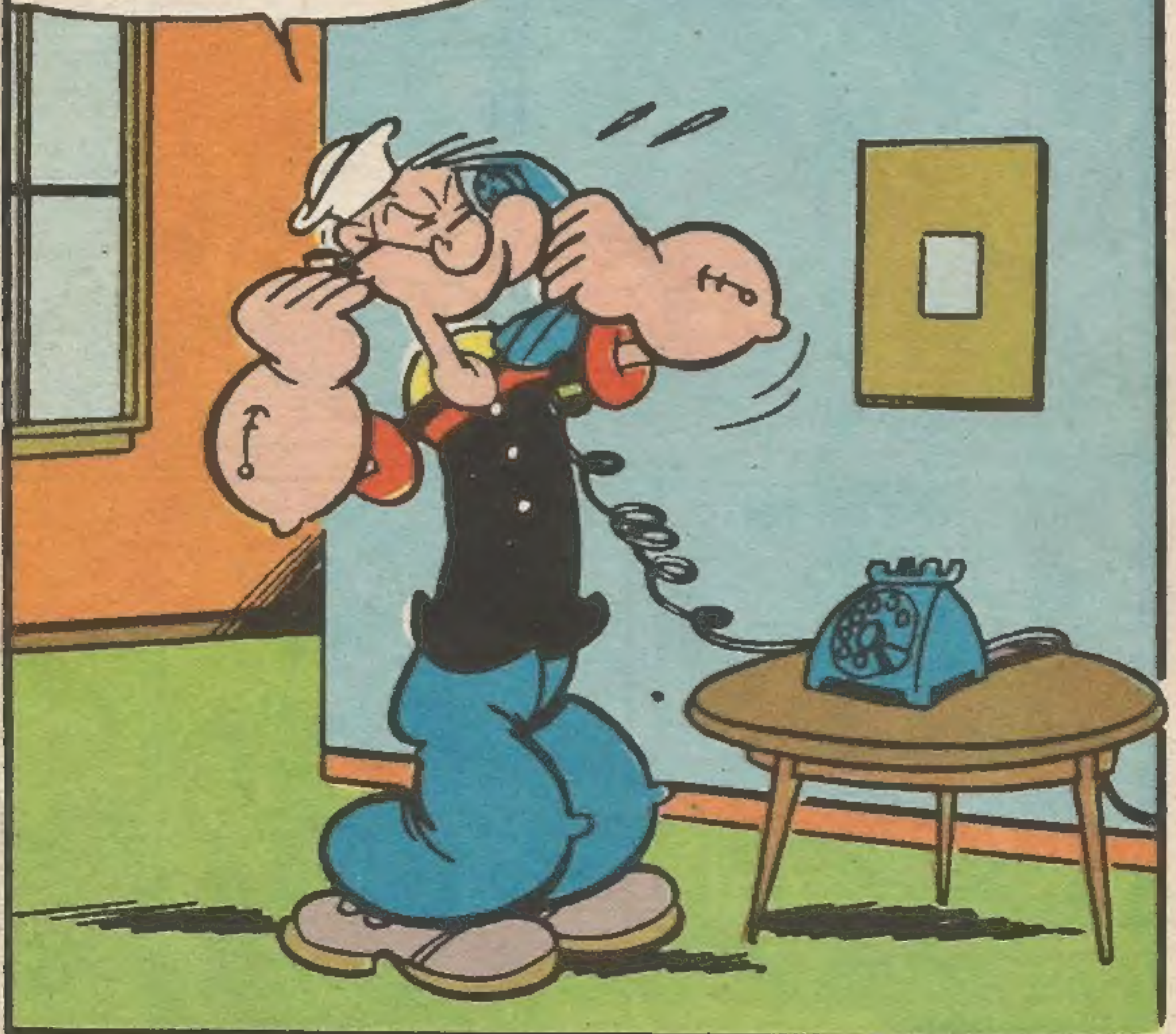

ΠΟΠΑΪ

ΗΣΥΧΙΑ ΤΡΩΜΕ

ΓΕΙΑ ΣΟΥ ΟΛΙΒ ! ΕΙΜΑΙ
Ο ΠΟΠΑΥ ! ΣΕ ΠΡΟΣΚΑΛΩ
ΣΤΗΤΙ ΜΟΥ ΓΙΑ ΦΑΓΗΤΟ !

Ω, ΜΕ ΣΥΓΧΩΡΕΙΣ, ΠΟΠΑΥ!
Ο ΤΟΙΚΟΣ ΔΕΝ ΗΤΑΝ ΓΕΡΟΣ!

ΤΟΡΑ ΕΛΠΙ-
ΖΟ ΝΑ ΣΤΑ-
ΜΑΤΗΣΕΙ!

ΔΕΝ ΤΟ ΕΚΑΝΕ
ΕΞ' ΕΠΙΘΗΔΕΙΣ.
ΚΙ' ΕΞ' ΑΛΛΟΥ ΤΑ
ΠΑΙΔΙΑ ΠΡΕΠΕΙ
ΝΑ ΠΑΙΖΟΥΝ ΚΑΙ
ΛΙΓΟ!

ΑΝ ΕΙΝΑΙ ΕΤΣΙ, ΤΟΤΕ
ΕΓΩ ΓΥΡΙΖΩ ΣΠΙΤΙ
ΜΟΥ!

ΕΤ, ΕΝΑ
ΛΕΠΤΟ!

ΣΕ ΚΑΛΕΙΤΑ ΝΑ ΦΑΙ
ΣΤΑΝΑΚΟΠΙΤΤΑ ΚΑΙ
ΔΕΧΤΗΚΕΙ! ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙΣ
Ν' ΑΡΝΗΘΕΙΣ ΤΟΡΑ!

ΑΝ ΘΕΙΣ ΝΑ ΜΕΙ-
ΝΕ ΝΑ ΣΤΑΜΑΤΗ-
ΣΕΙΣ ΑΥΤΟΥΣ ΤΟΥΣ
ΘΟΥΒΟΥΣ!

ΟΥΩ! ΑΥΤΕΙΣ ΟΙ
ΓΥΝΑΙΚΕΙΣ!

ΘΑ ΠΕ ΣΤΟ ΡΕΒΥΘΟΥΛΗ
ΝΑ ΠΑΙΖΕΙ ΧΕΡΙΣ ΝΑ ΚΑ-
ΜΕΙ ΘΟΥΒΟ!

ΧΜ... Η ΟΛΙΒ ΔΕΝ ΘΕΛΕΙ ΝΑ ΚΑ-
ΜΕΙΣ ΘΟΥΒΟ!

Ε'ΙΝ!

ΚΑΙ ΠΕΙ ΝΑ ΠΑΙΖΕ ΧΕΡΙΣ
ΝΑ ΚΑΝΕ ΘΟΥΒΟ!

ΚΑΝΕ ΟΤΟ ΜΩΡΤΕΡΟ ΜΠΟ-
ΡΕΙΣ!...

ΧΜ... ΝΟ
ΜΙΖΕ ΟΤΙ ΕΧΩ
ΜΙΑ ΙΔΕΑ!

ΤΟ ΚΟΥΠΙ ΜΕ ΤΙΣ ΧΗΜΙΚΕΙΣ ΟΥ-
ΣΕΙΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑΝΑΙ
ΕΔΩ!

ΧΕ! ΧΕ! ΘΑ ΠΑΙΞΟ Μ'
ΑΥΤΟΥΣ ΤΟΥΣ ΙΟΛΗ-
ΝΕΙΣ!

ΒΛΕΠΕ ΚΑΤΑΜΕ-
ΡΕΙ ΝΑ ΚΑΝΕΙΣ
ΤΟΝ ΡΕΒΥΘΟΥΛΗ
ΝΑ ΚΙΣΧΑΙΕΙ!

ΝΑΙ! ΠΑΡΕ ΝΑ
ΦΕΡΕ ΤΟΡΑ ΤΗ
ΣΤΑΝΑΚΟΠΙΤ-
ΤΑ!

ΓΙΑ ΝΑ ΔΟΥΜΕ ΤΙ ΛΕΕΙ ΤΟ
ΒΙΒΛΙΟ!... ΧΙΜ... ΕΑΝ ΖΕΙΤΑ
ΜΕΤΕ ΔΥΟ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΑ
ΥΓΡΑ, ΘΑ ΒΓΑΛΟΥΝ ΜΙΑ ΑΝ-
ΔΙΑΣΤΙΚΗ ΜΥΡΩΔΙΑ!

ΓΙΑ ΝΑ ΔΟΚΙΜΑΙΩ!
ΘΕΛΩ ΝΑ ΔΕΩ ΑΝ ΕΙΝΑΙ
ΑΛΗΘΕΙΑ ΑΥΤΟ!...

ΧΕ! ΧΕ! ΝΑ Η ΣΑΝΑΚΟΠΙ-
ΤΑ! ΤΙ ΩΡΑΙΑ ΠΟΥ ΜΥΡΙΖΕΙ!

ΟΜΟΡΦΗ
ΦΑΙΝΕΤΑΙ!

ΕΚΕΙ ΑΚΑΤΑΝΙ-
ΚΗΤΗ ΜΥΡΩΔΙΑ!

ΣΗΩ! ΣΗΩ! ΣΗΩ!

ΟΥΡΓΚ! ΤΙ ΒΡΩΜΑ!...

ΠΟΥΘ! ΔΕΝ ΕΧΩ ΣΑΝΑΚΟΠΙΕΙ
ΤΕΤΟΙΑ ΑΠΑΤΙΑ ΜΥΡΩ-
ΔΙΑ!

ΑΙΤΕΙΕΥΕΙΣΑΙ!

ΓΙΑ ΜΥΡΙΣΕ
ΚΙ' ΕΙΥ!

ΣΗΩΘ!
ΩΡΑΙΑ ΜΥΡΙ-
ΖΕΙ!

ΤΙ ΛΕΙΣ
ΒΡΩΜΑΕΙ!

ΖΗΛΕΥΕΙΣ ΝΟ-
ΜΙΖΩ ΕΠΕΙΔΗ
ΤΗΝ ΕΦΤΙΑΞΑ
ΤΟΣΟ ΩΡΑΙΑ!

ΠΑΝΤΟΣ ΔΕΝ ΠΕΡΙΜΕΝΑ
ΑΠΟ ΤΕΝΑ ΤΕΤΟΙΑ ΣΤΑΙΗ...
ΟΥΡΓΚ!... ΤΙ ΕΙΝΑΙ
ΑΥΤΟΣ

ΣΗΩΘ!... ΑΠΟ ΠΟΥ ΕΡΧΕ-
ΤΑΙ ΑΥΤΗ Η ΒΡΩΜΑ!

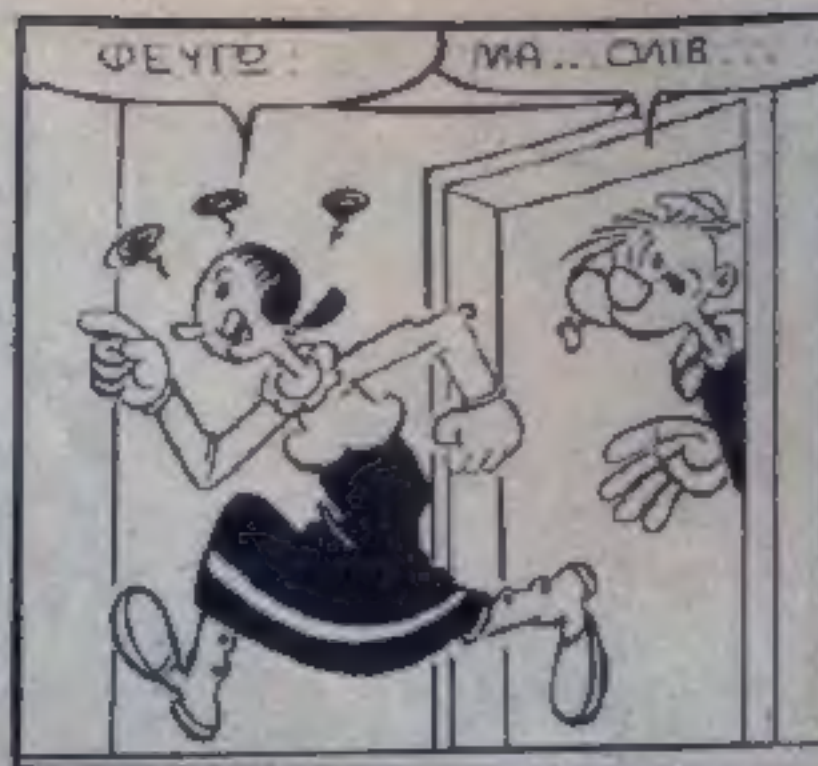

ΤΙ ΣΥΜΒΑΙΝΕΙ, ΠΟΡΑΥ; ΤΙ
ΕΠΑΘΕΙΣ!

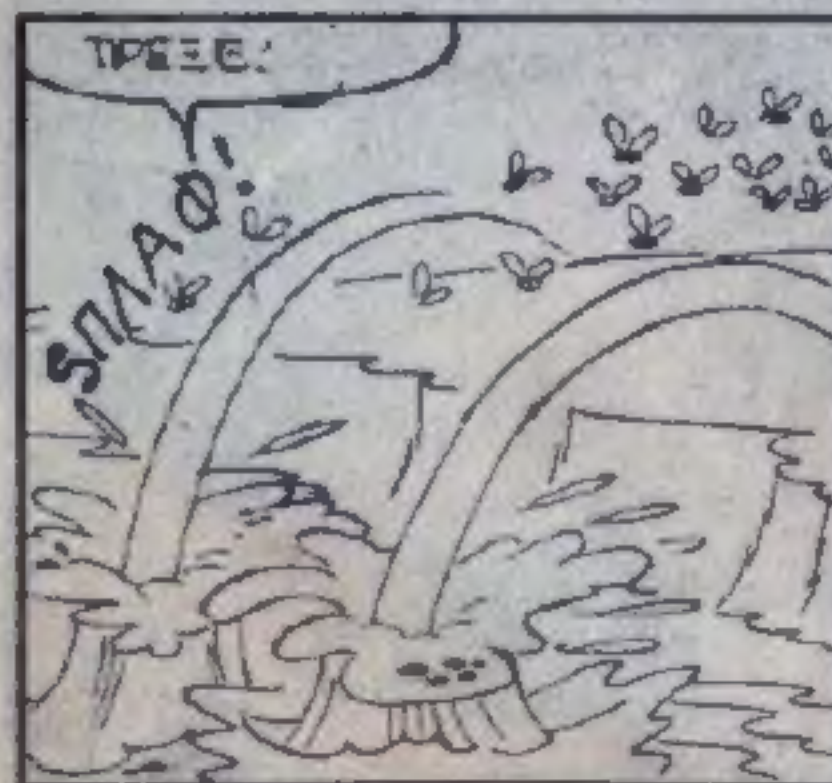
ΚΑΤΙ ΒΡΩ-
ΜΑΕΙ!

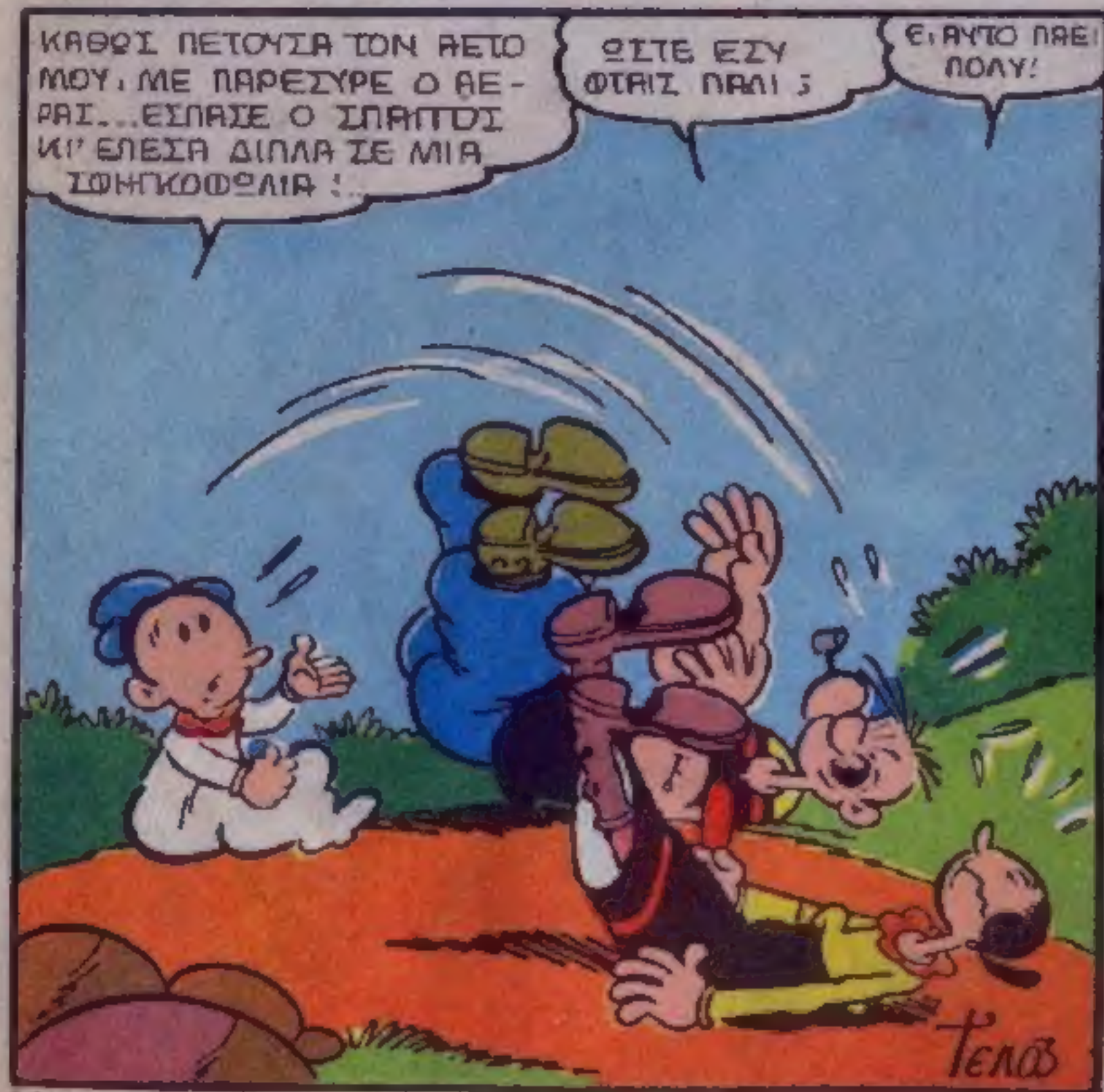

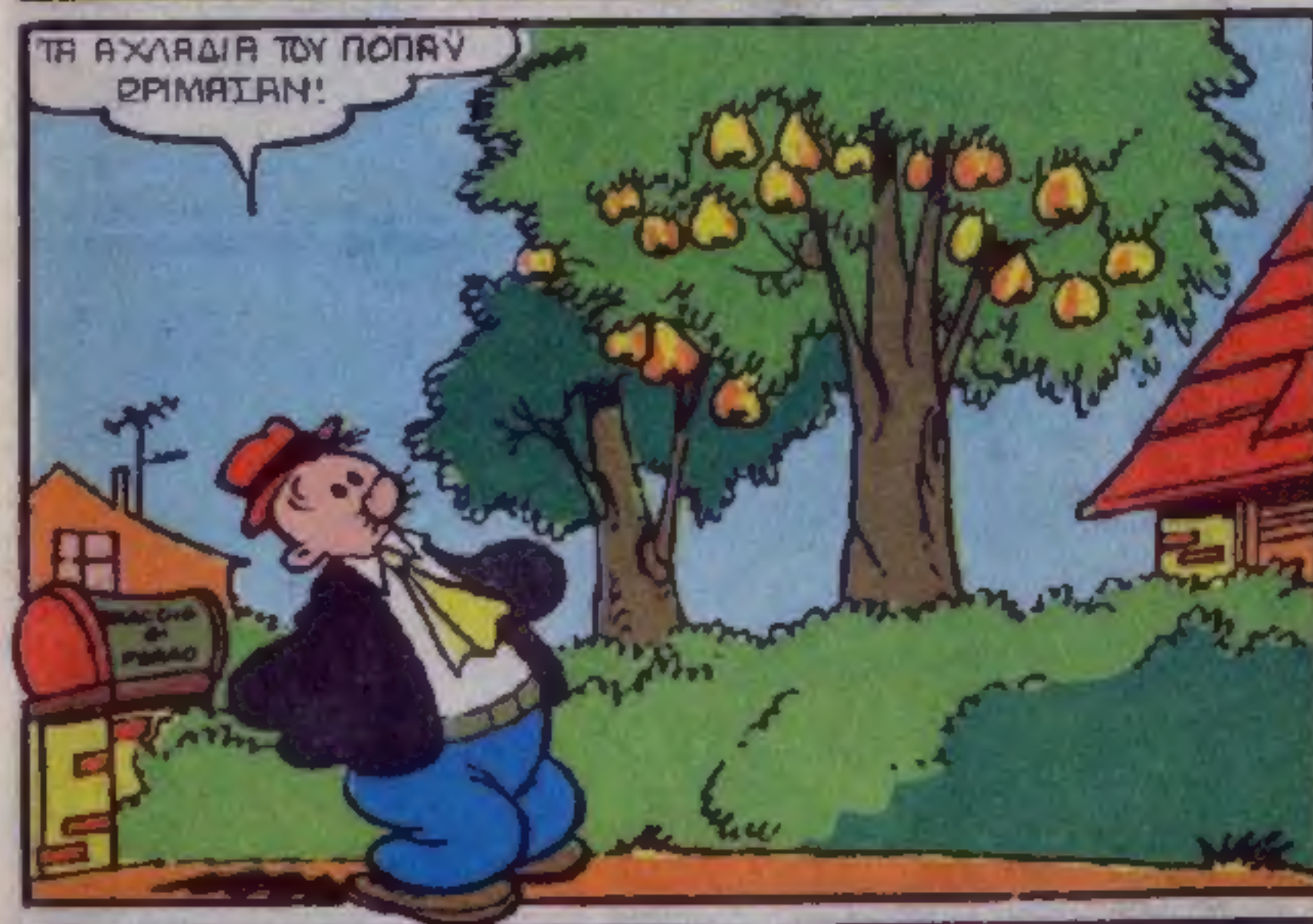

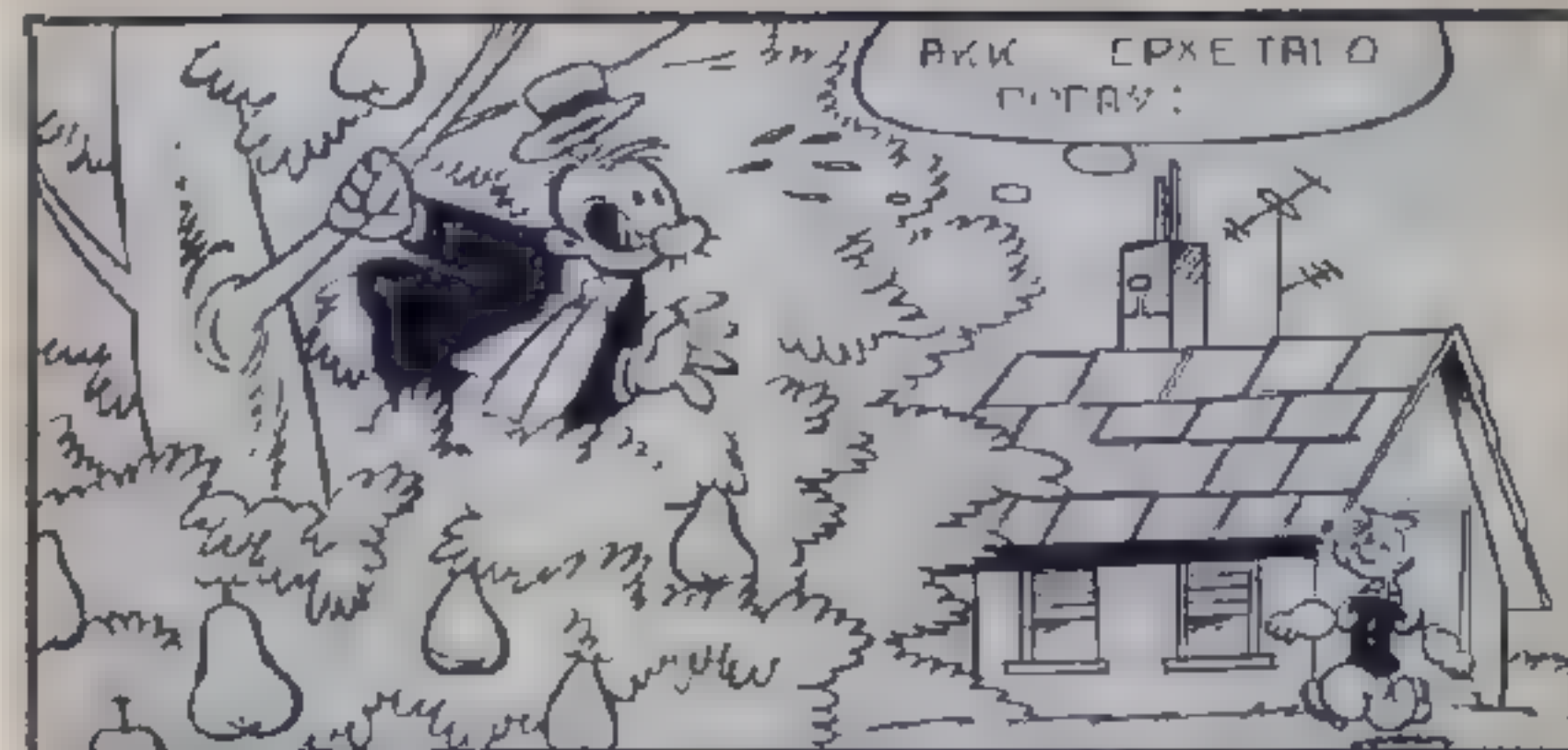
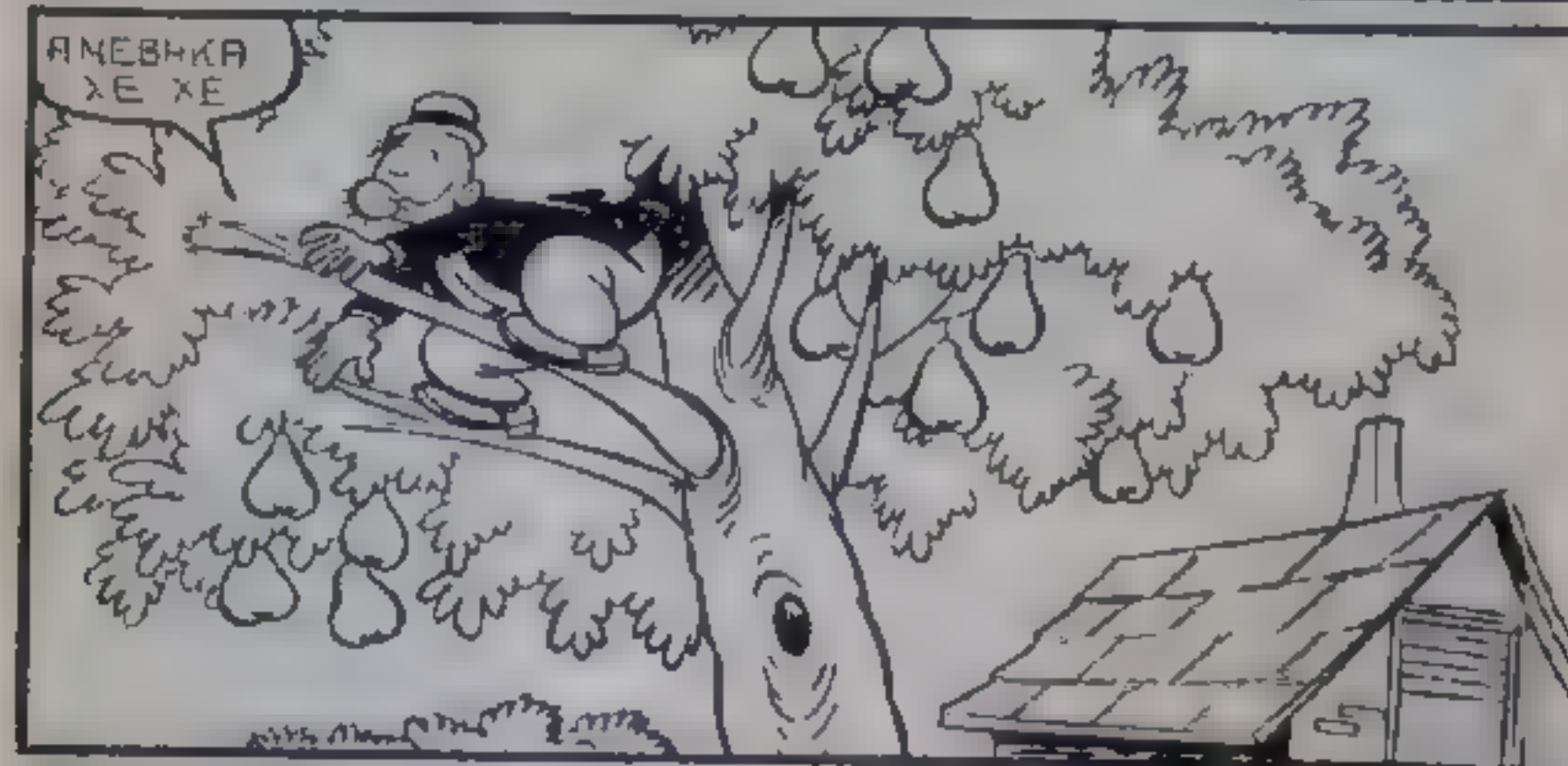
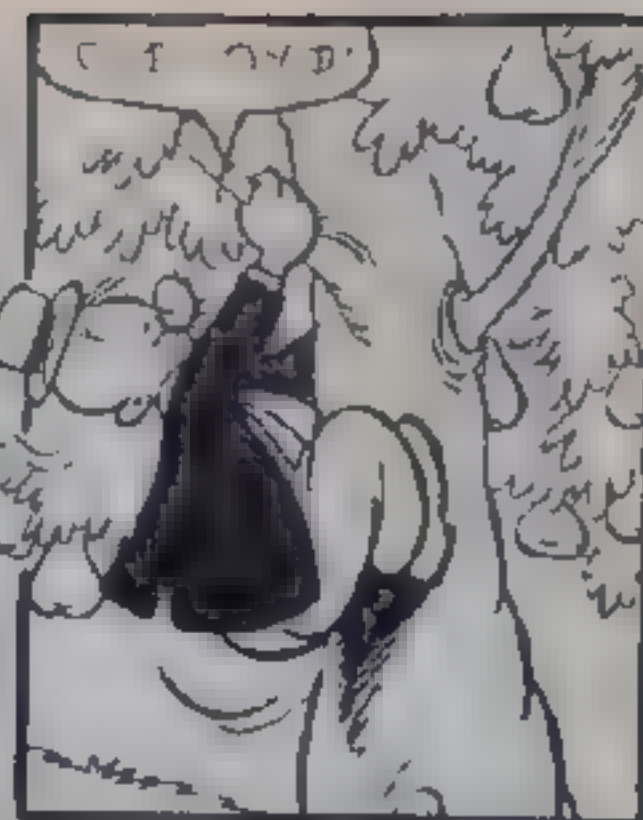

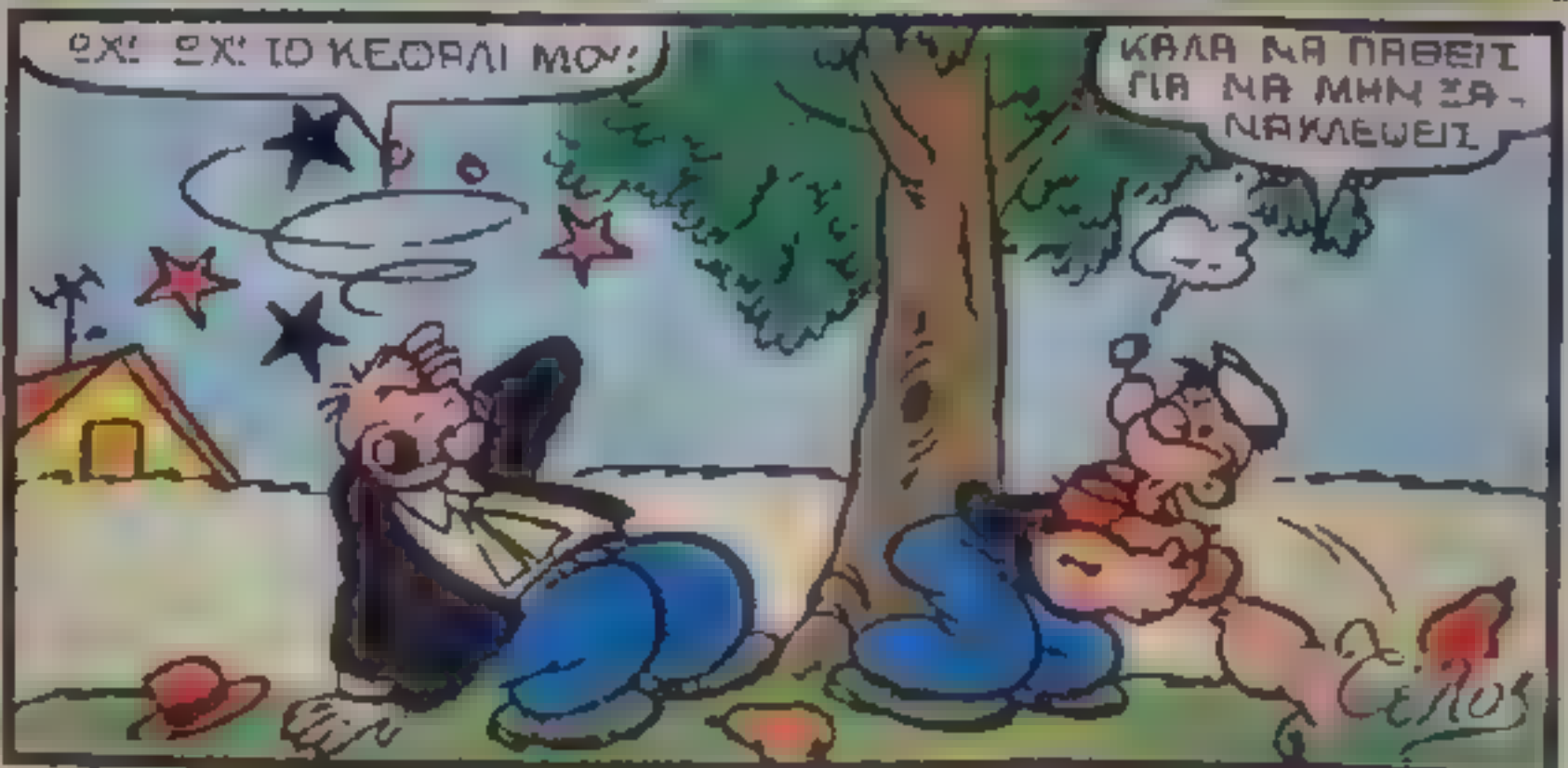
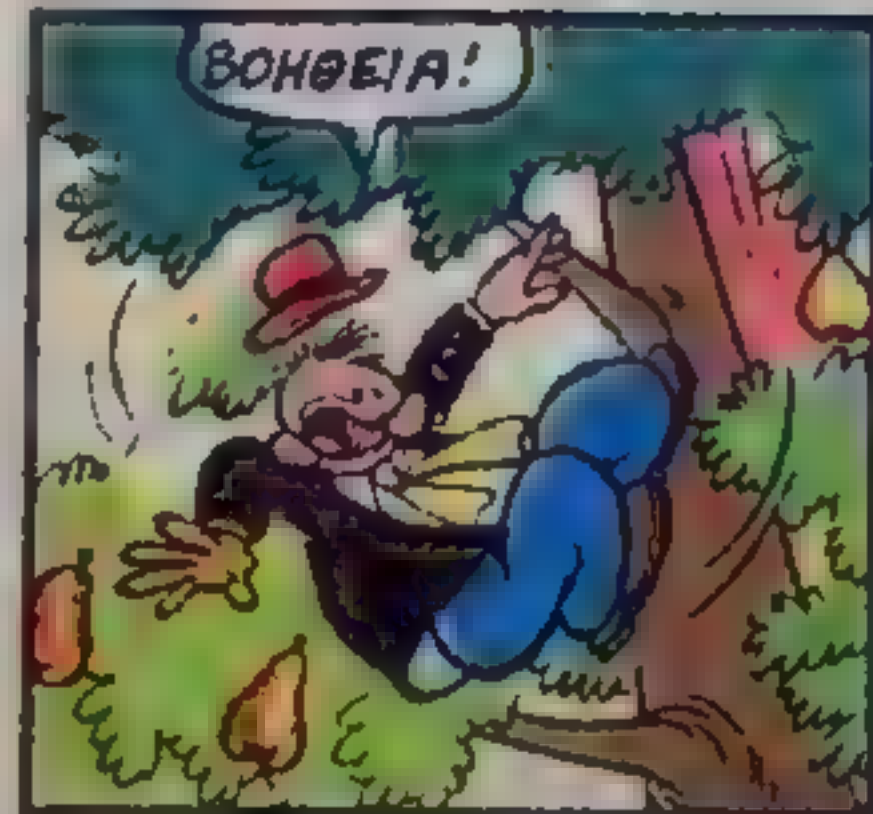

ΩΡΙΜΑ ΑΧΛΑΔΙΑ

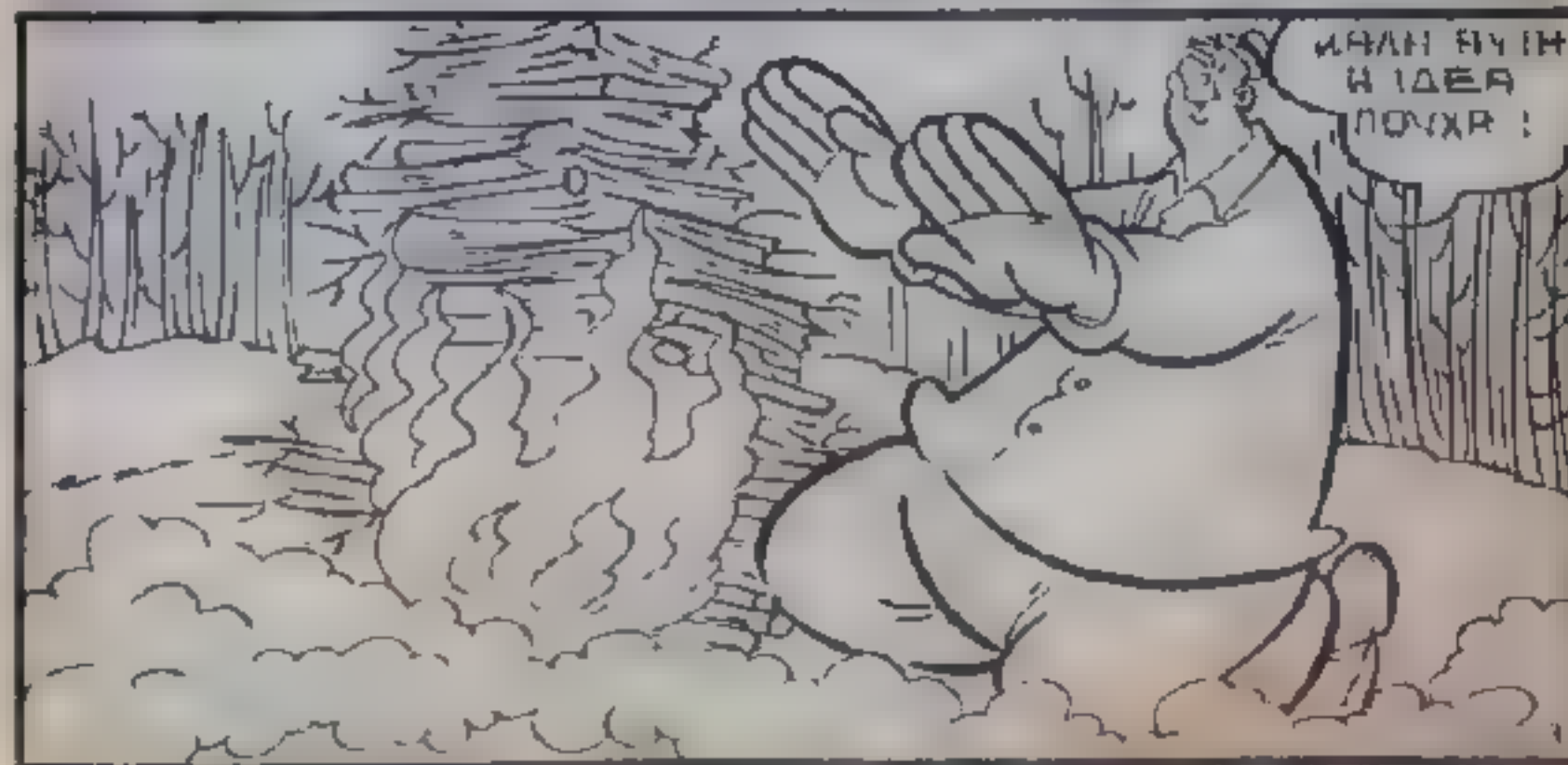

Ο ΓΙΓΑΝΤΑΣ ΚΡΥΩΝΕΙ

ΔΕΝ ΕΠΙΤΡΕΠΕ ΤΟΤΕ ΤΟ
ΔΑΙΔΙΟ ΚΟΙΤΑ!

Ο ΓΙΑΝΤΗΣ ΓΚΡΙΣΣ ΜΟΥ ΕΒΛΑΒΕ
ΦΟΒΑ Δ' ΕΝΑ ΣΟΥΡΟ
ΣΥΛΛΑ!

ΔΕΝ ΒΛΕΠΕΙΣ ΟΤΙ ΓΕΜΙΣΕ
ΚΑΠΝΟ ΟΛΗ Η ΠΕΡΙΩ
ΧΗ;

ΜΑ ΕΓΩ
ΜΑΘΑ
ΝΑ ΖΩΓΙ-
ΤΑΘΩ!

ΙΒΗΙΕ ΓΡΗΓΟΡΑ ΑΥΤΗ
ΤΗ ΦΩΤΑ!

ΑΧ! ΑΧ!

Η ΦΩΤΑ ΕΙΣΒΛ-
ΣΕ!

ΕΙ, ΚΟΥΤΑ
ΕΚΕΙ.

Τ. ΕΝΑ, 3

ΤΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ ΤΩΝ ΚΑ
ΤΑΚΟΠΟΝ Β'ΗΚΕ ΑΠ'
ΤΟ ΔΡΟΜΟ!

Ο ΛΑΛΗΝΟΣ ΤΟΥ ΓΚΡΙΣ-
ΣΙΝΟ ΤΟΥΣ ΕΚΑΝΕ ΝΑ
ΜΗ ΒΛΕΠΟΥΝ!..

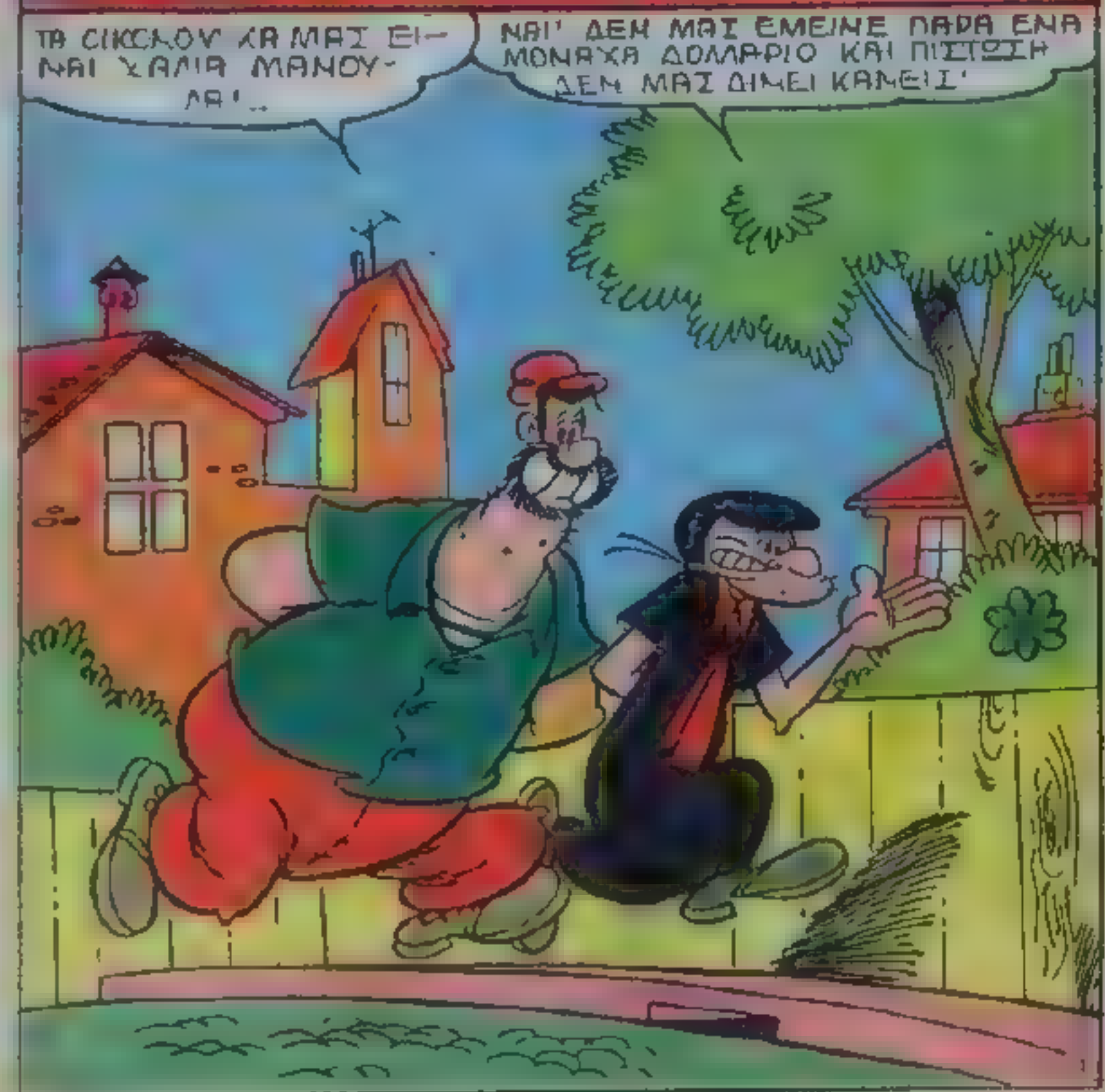

ΤΑ ΜΙΚΡΟΦΙΛ ΙΣΘΗΚΑΙ-
ΟΜΕΙ!

ΚΑΙ ΙΕ,Ι
ΑΡΑ ΠΑΤΕ ΜΟΥ
ΛΑΚΗ!

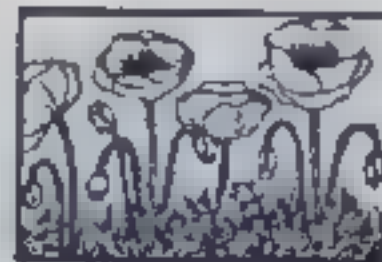

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΣΦΑΛΙΑΡΑΣ

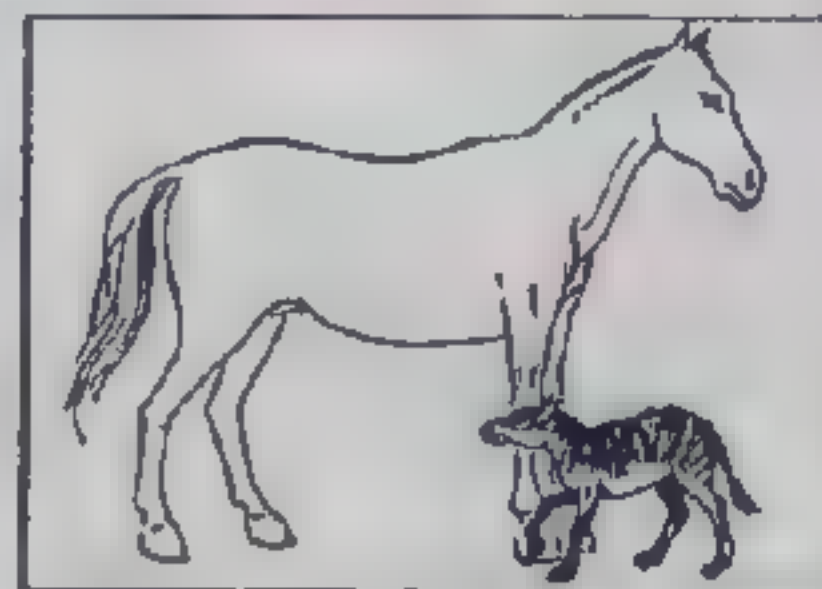

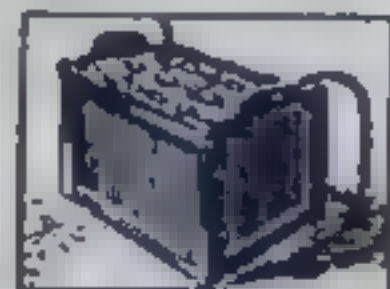
περίεργα

Μια μοναχα από τις κοινές καλαμυδίνες του άγρου παράγει από 10.000 μέχρι 60.000 σπόρους το πολυ.

Ο πιο αρχαίος πρόγονος του αλόγου είναι ο «Ίππος-νάνος», που είχε ύψος μόνο 38 εκατοστά του μέτρου. Τα λείψανα του βρέθηκαν στο τέλος του 1800, στο Γουαϊόμινγκ των Ένωμένων Πολιτειών, σε διάφορα στρώματα του έδαφους και χρονολογούνται από το 400.000 π.χ. Ο νάνος αυτός είχε τρία δάκτυλα σε κάθε πόδι και το τρίχιό του ήταν πιθανόν ραβδωτό, σαν του ζέβρου.

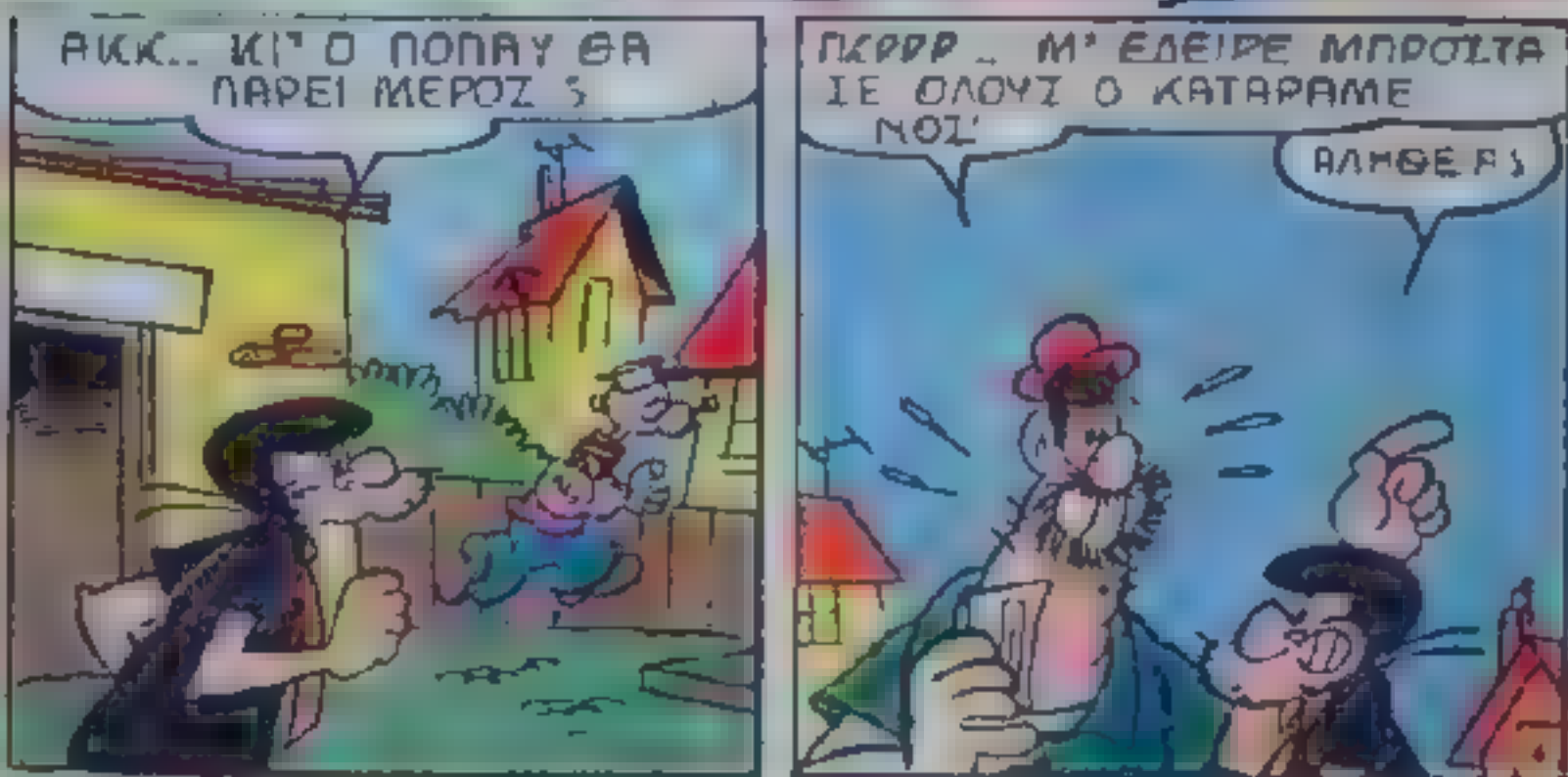
Μια κοινή μπαταρία αυτοκινήτου, αν αυτό είναι σε άριστη κατάσταση, χάνει τη φόρτησή της σε ποσοστό 1,1% την ημέρα. Όταν το αυτοκίνητο κινείται, το ποσοστό αυτό το χάνει σε τρεις μήνες.

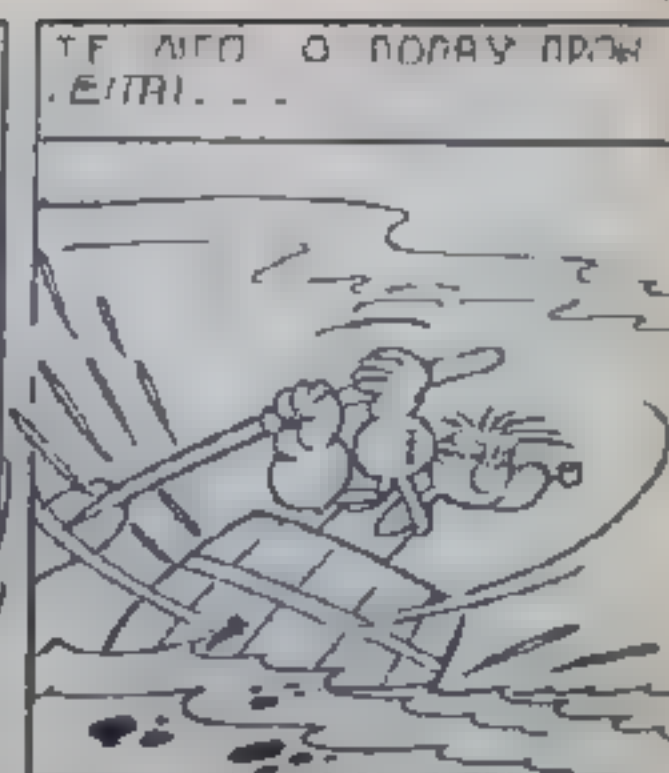
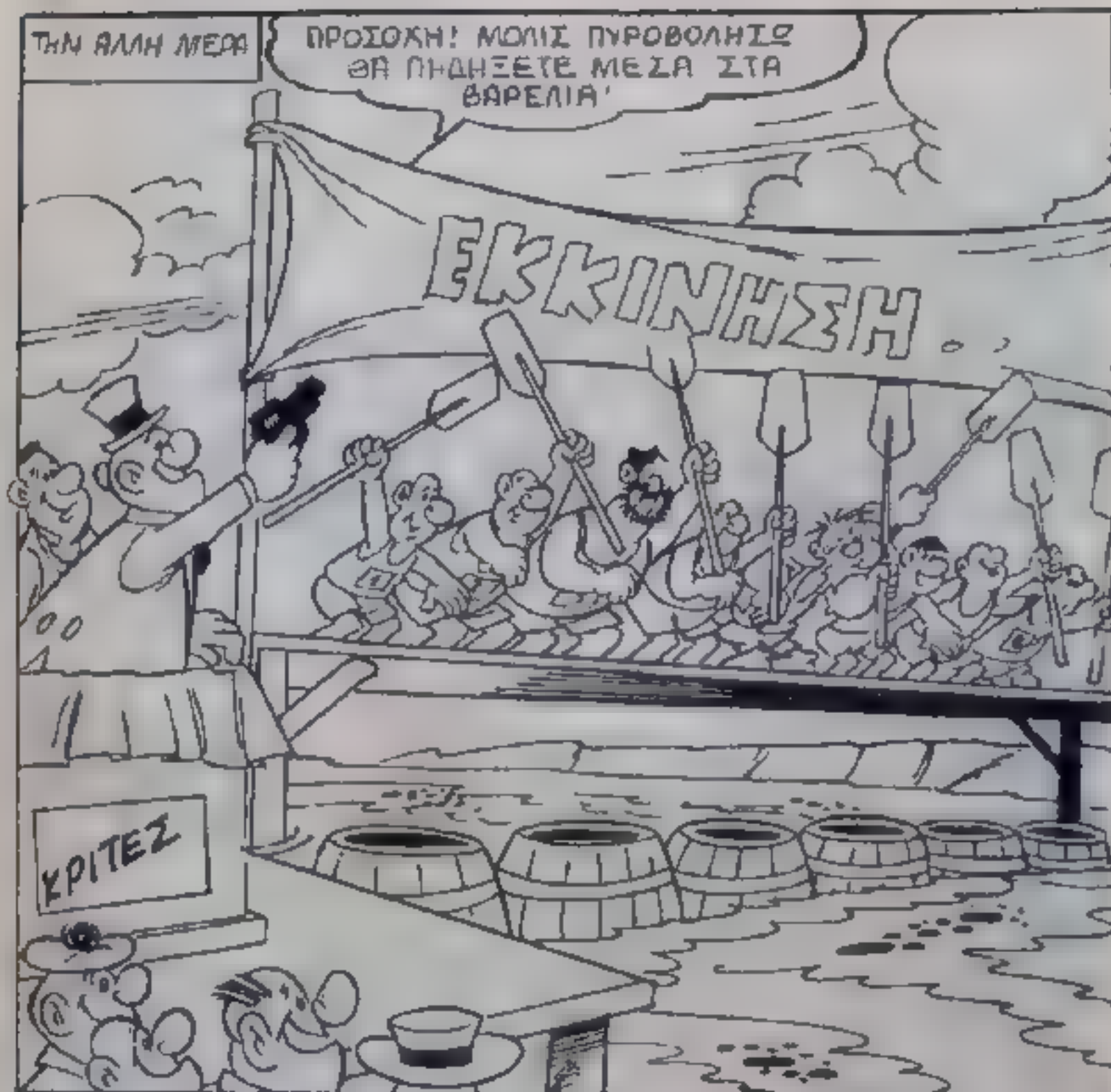

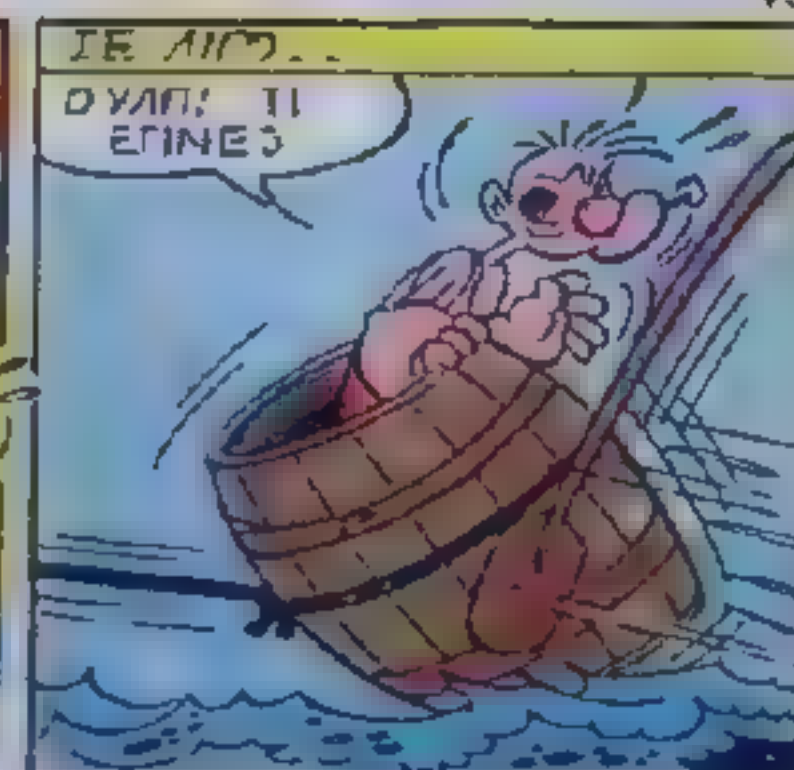
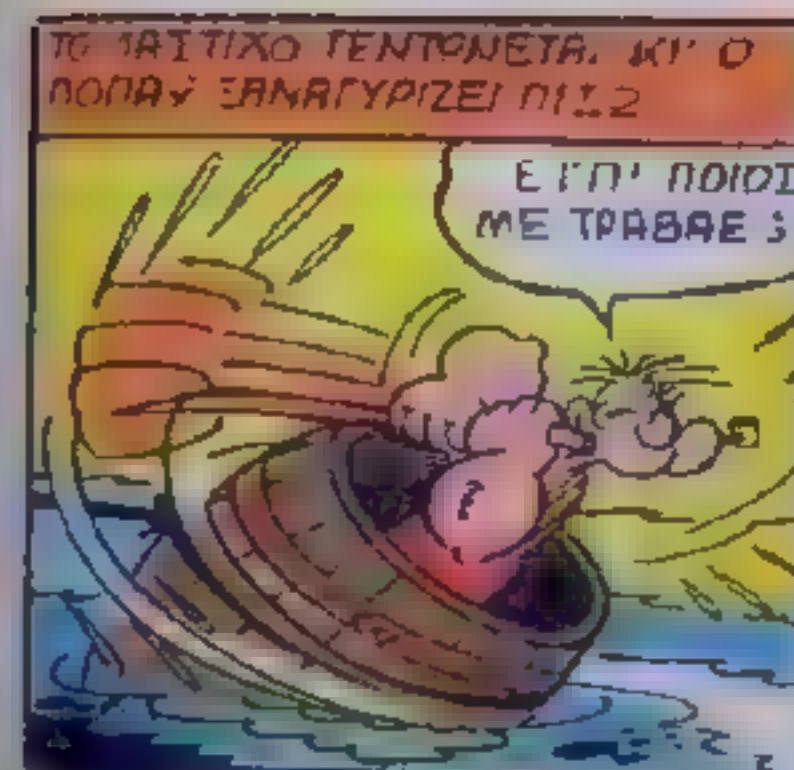
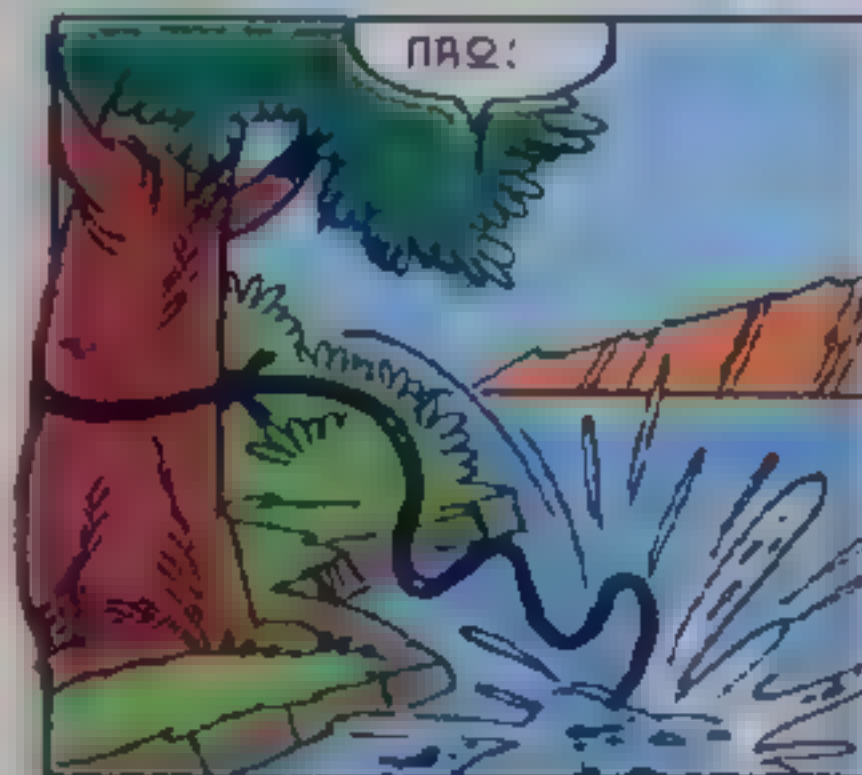
Τα περίφημα Έλευσίνα Μυστήρια, οι θρησκευτικές γιορτές, που για πολύ μακρύ διάστημα γίνονταν κάθε χρόνο στην αρχαία Ελλάδα, επέβαλλαν μία ίερη άνακοχή για 55 ημέρες. Κήρυκτες σταλμένοι σε όλες τις πόλεις της Ελλάδας αναγγέλλανε την έναρξη της γιορτής και αν κάπου υπήρχε πόλεμος σταματούσε άμεσα. Ακόμη και οι διχνοί μετ'αυτού ιδιωτών στρατοῦσαν.

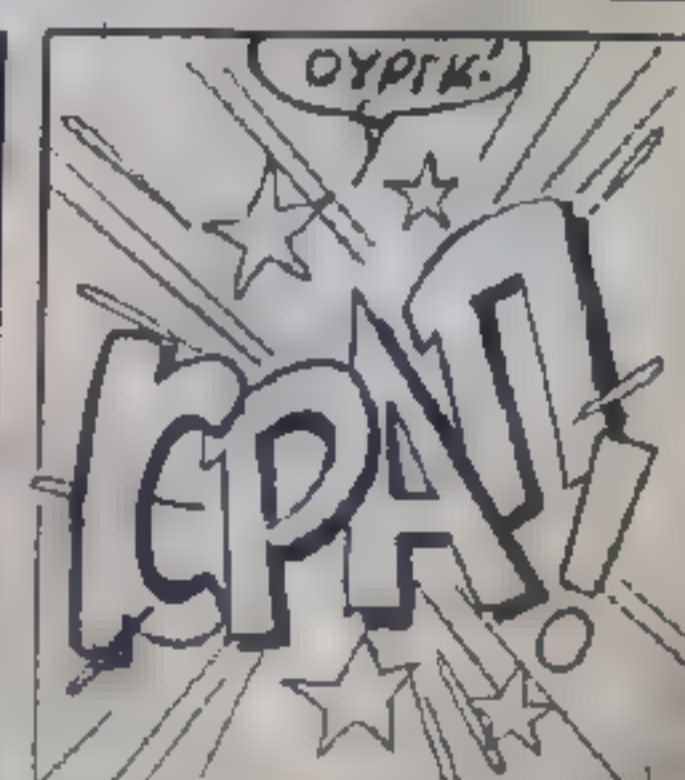
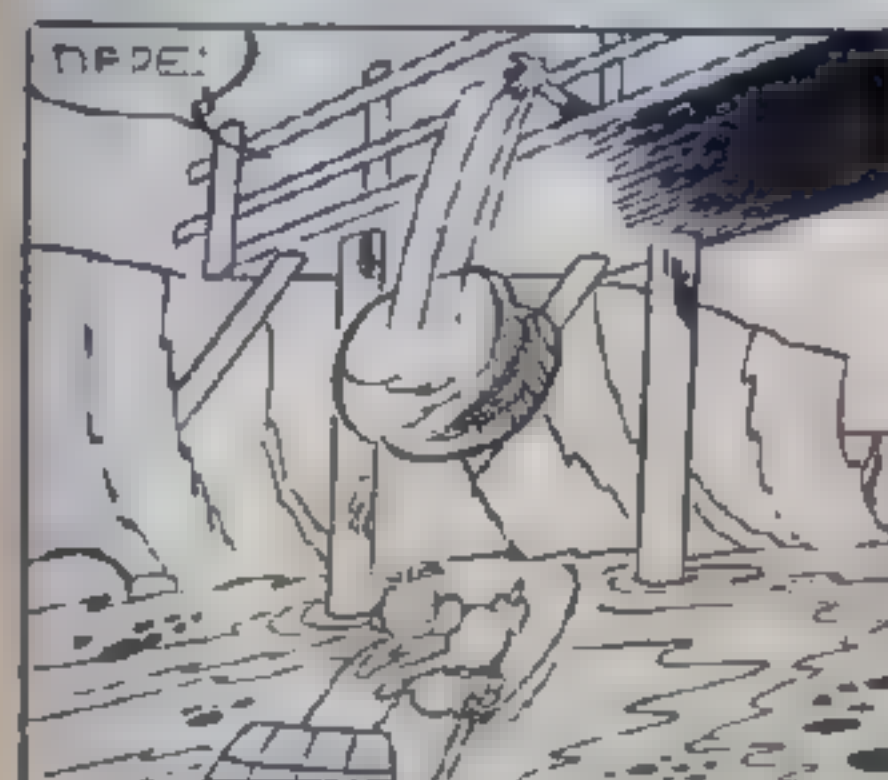

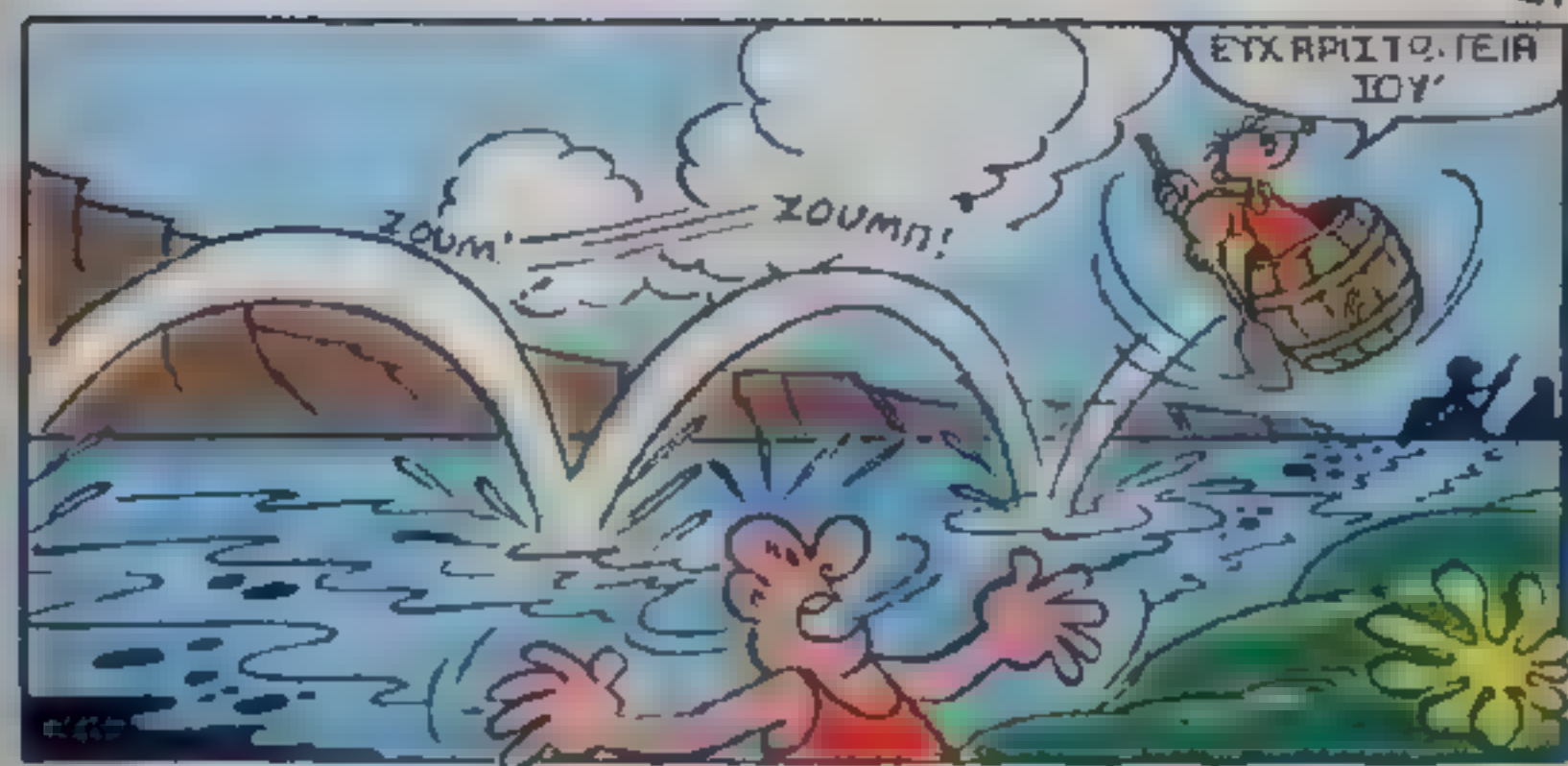
Οι πολύ μακριές κεραίες ενός κοινού κανθαριού έχουν συνήθως μέχρι 150 άρθρα.

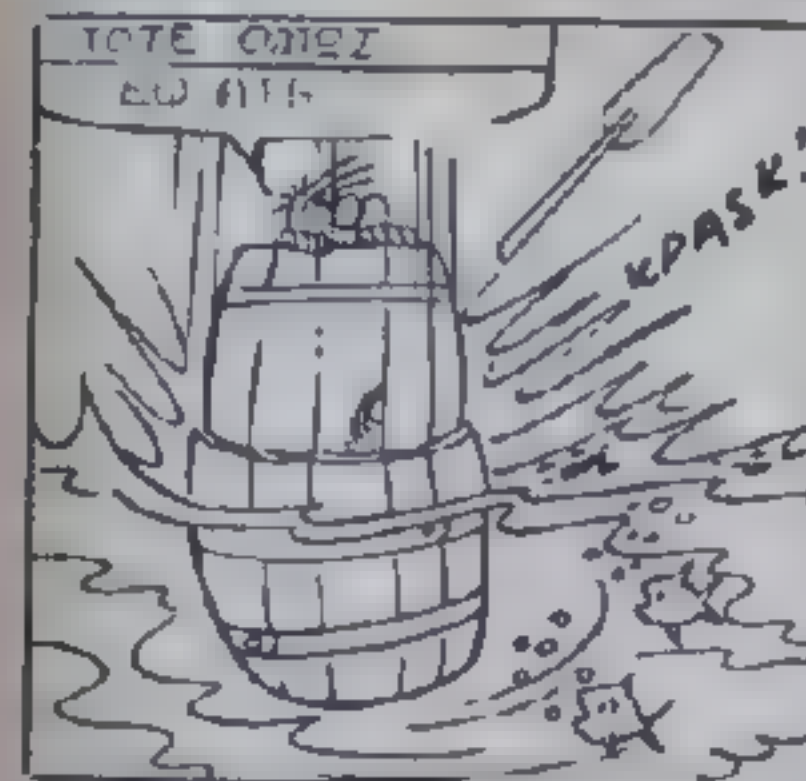
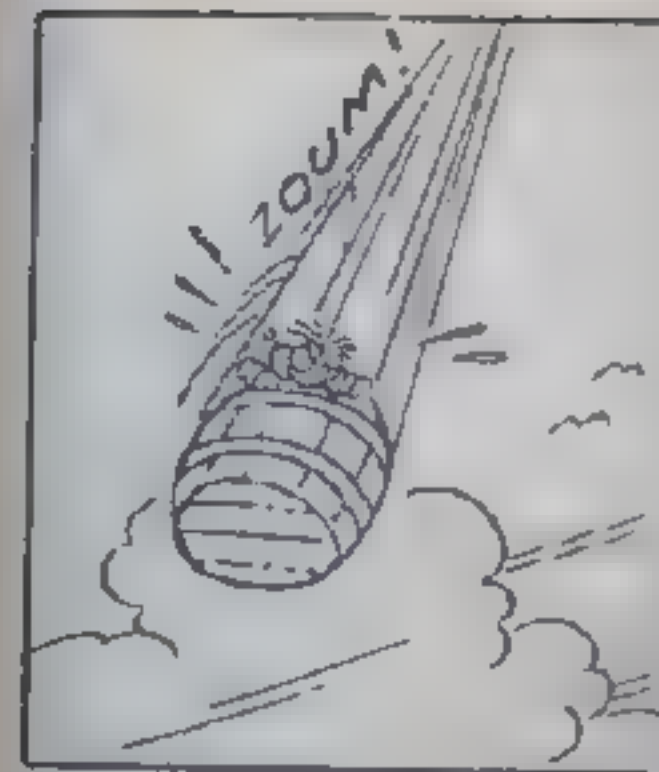
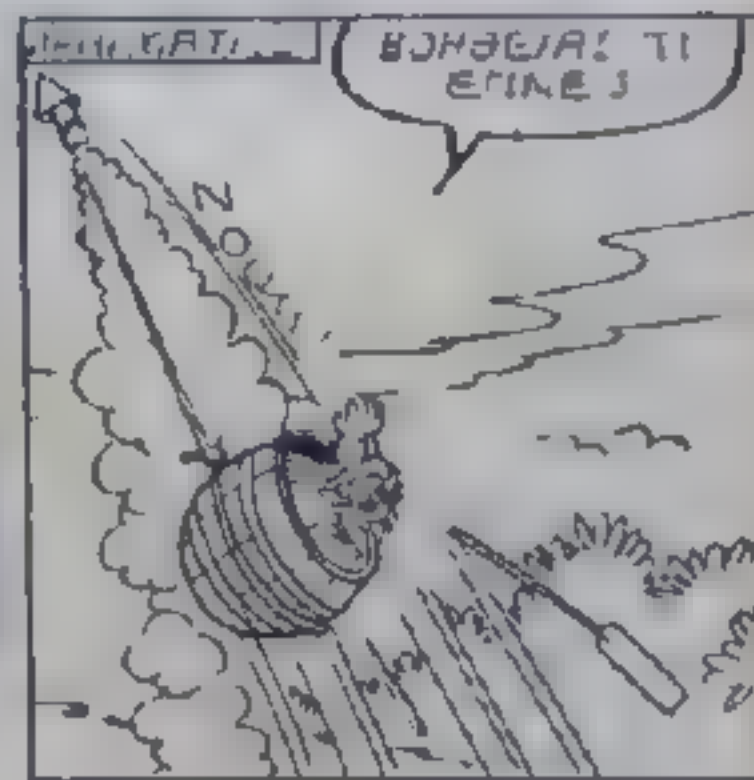

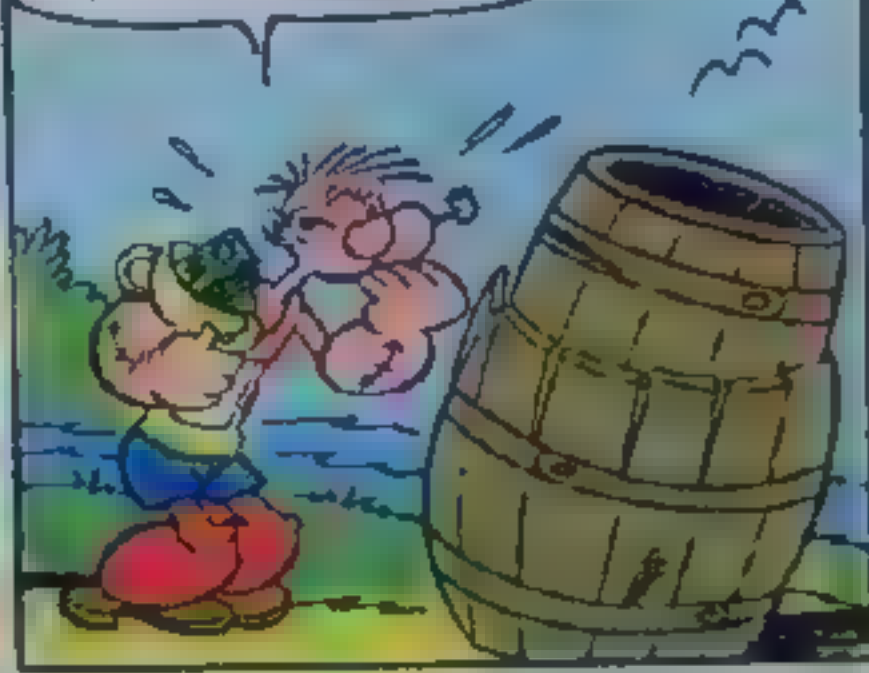

ΚΑΤΑΡΑ! Ο ΜΠΡΟΥΤΟ ΦΡΑ-
ΚΑΡΙΣΕ ΣΤΟ ΒΑΡΕΛΙ!

ΕΎΠΙ ΜΑ ΠΕΙΣ ΠΡΟΧΩΡΑΕΙ
ΑΥΤΟ ΤΟ ΒΑΡΕΛΙ!

ΚΙ' ΑΥΤΗ ΤΗ ΦΟΡΑ
ΤΗΝ ΕΠΑΘΑ. ΠΟΥ
ΘΑ ΜΟΥ ΠΑΕΙ Ο-
ΜΟΣ. ΤΗΝ ΑΛΛΗ
ΦΟΡΑ.

ΟΥΝ! ΕΛΕΙΣΑ ΜΕ ΤΟ ΒΑΡΕΛΙ ΜΟΥ ΠΑ-
ΝΕ ΣΤΟ ΔΙΚΟ ΤΟΥ!

ΤΕΛΟΣ

Το ανθρωπακι

ΜΙΑ φορά κι έναν και-
ρό ήτανε ένας μικρός
δοσκός, που τον λέ-
γανε Νικολάκη. Ο Νι-
κολάκης ήταν όρφανός από μά-
να και πατέρα, γι' αυτό πήγε
δοσκός στον πλούσιο τσέλιγκα,
για νάχει να τρώει ένα κομμά-
τι ψωμί.

Ο τσέλιγκας τούδωσε μια
στάνη μικρή από μικρά και ά-
τιθασα κατσίκια κι ο Νικολά-
κης ξεθεωνόταν όλημερίς να τα
κυνηγάει στις βουνοπλαγιές και
στις κοινοσιπές που πήγαιναν
να δοσκήσουν τα άγρια αυτά
ζώα.

Μια μέρα, όμως, τού καλο-
καιριού, που έκανε πάρα πολ-
λή ζέση, τα κατσίκια, λα-
χαιασμένα από το κυνηγητό
που κάνανε μεταξύ τους, μτή-

κανε μέσα στο μεγάλο δάσος
της Σατηρίτσας.

Ήταν εκεί μια θρύπη που
έτρεχε κοντά στις ρίζες του με-
γάλου πλάτανου.

Τα νερά σχηματίζανε μία λι-
μνούλα εκεί κοντά και όποτε
άπλωάντανε και δουρκώνανε
την άπλωσιά πιο πέρα.

Τα κατσίκια, αφού ήπιανε
δροσερό νεράκι από την πηγή,
ξαπλώσανε στον ίσκιο κι άνα-
χάραξαν την τροφή που είχα-
νε φάει.

Βρήκανε εκεί δροσιά και δεν
θελανε να βγούνε από το δά-
σος έξω, στο λισιόρι του κα-
λοκαιριού.

Έτσι, ο Νικολάκης δρῆκε
κι αύτός εύκαιρία, μικρό όπωρ

ήτανε, παιδάκι, να παίζει μέσα στο δασος.

Στην αρχή δροσίστηκε, πλένοντας με δροσερό νερό το πρόσωπό του. Έπειτα, διασκεδάζε πολύ μ' έναν βότσαλο που χοροπηδούσε στα βελτόνερα.

Έτρεξε πίσω του και θέλησε να τον πιασει.

Ο βότσαλος κρύφτηκε μέσα στα βούρλα, που είχαν φυτρώσει πυκνά, στον βελτωμένο αυτό τοπο.

Ο Νικολάκης τον κυνήγησε αλλά το μόνο που καταφερε ήταν να βουτηχτεί ως τη μέση, μέσα στις λάσπες.

— Νά πάρει ή εύκή! φωνάζε τότε θυμωμένος ο Νικολάκης. Πάντοτε είμαι άτυχος!.

✱

Εκείνη τη στιγμή, ένα μικρό ανθρώπακι, ένα μικρούτσικο πεις παιδάκι, ως μ' α' πιθαμή ήρθε κοντά του, παραμερίζοντας τα πυκνά βούρλα.

Περπάτησε πάνω στα λασπόνερα, χωρίς να δουλιάζει και χωρίς να λερώνονται τα δόλχυσα αστραφτερά παπουτσάκια του, κι ούτε τα όλομέταξα γαλαζία ρούχα του.

Το μικρό αυτό ανθρώπακι, στάθηκε μπροστά στον Νικολάκη, τον κύτταξε χαμογελώντας με τα καταγάλανα μάτια του και του είπε:

— Έσύ είσαι ο άτυχος...

— Ναι, λέει ο Νικολάκης. Δεν βλέπεις τα χούλια μου; Καταλερωσα τα ρούχα μου μέσα στα λασπόνερα. Και νάχα κι άλλα,

— Έδω, που λέει το αν-

θρώπακ. Γόμε στη δρισεύλα, να σε δοπώσω, να τ' έ...
— Έλα.

Πανε στη δρισεύλα, το ανθρώπακι βοηθάει τον Νικολάκη, πλένουν τα ρούχα, τα στεγνώνουν στον ήλιο κι ύστερα τα μυρίζει ο Νικολάκης.

— Υστερα, κάθονται κάτω από τη σκιά ενός μεγάλου έλατιου.

■

Ρωτάει τότε ο Νικολάκης το ανθρώπακι.

— Έσύ πώς μπορούσες και περπατούσες πάνω στα λασπόνερα, χωρίς να δουλιάζεις και χωρίς να λερώνεσαι,

Αυτό έγινε λέει το ανθρώπακι, γιατί, όταν είδα τα λασπόνερα, σκεφτήκα να μη δουλιάσω και να μη λασπωθώ, κι έγινε έτσι.

— Τί, δηλαδή, λέει ξαφνισμένος ο Νικολάκης. Ό,τι σκέφτεσαι γίνεται,

— Ναι, γίνεται! λέει το ανθρώπακι.

— Τότε, γιατί ό,τι σκέφτομαι εγώ, δεν γίνεται, ξανορώτησε ο Νικολάκης.

Ποιος το λέει πως δεν γίνεται, λέει το ανθρώπακι. Σκέψου κάτι και θά γίνει.

— Νά, λέει ο Νικολάκης: Σκέφτομαι, νάχα μια χρυσή πολύχρωμος κρυστάλλινος βώλος, για να παίζω!

✱

Πριν να τελειώσει τη φράση του ή χούφα του Νικολάκη γεμισε από πολλούς κρυστάλλινους πολύχρωμους και ωραίους βώλους!

— Είναι ακριβώς, λέει χαρούμενος ο Νικολάκης, όπως τους όνειρεύτηκα! Μά αυτό, είναι θαυμάσιο! Θέλω και μ' α' φλογέρα!

Πριν τελειώσει τα λόγια του αυτά ο μικρός Νικολάκης, ή φλογέρα ήταν στα χέρια του!

Μετά απ' αυτό το νέο άναπάντεχο, ο Νικολάκης φώναζε δυνατά:

— Πεινώ! Θέλω ζεστό ψωμί, φαί, τυρί...

Κι ό,τι άλλα φογητά σκεφτόταν ο φτωχός Νικολάκης, απλώθηκαν μπροστά του...

Εύχαριστήθηκε πολύ ο Νικολάκης. Το πήρε όμως κι άπακά του.

— Τώρα, λέει στο ανθρώπακι, ξέρω... Θά σκέφτομαι ό,τι μ' άρέσει και θά έχω ό,τι ακριβώς θέλω... Νά. Θέλω ένα πικρετό γάλα ο χυμίσ νομισματα!

Και πριν να τελειώσει τα λόγια του ο Νικολάκης, το πικρετό έπεσε μπροστά στα πόδια του!

✱

Το μικρό ανθρώπακι περίμενε ν' άκουσει έναν καλό λόγο από το στόμα του μικρού Νικολάκη, τίποτα! Περίμενε απ' το πεί ο Νικολάκης εύχαριστώ, τίποτα!

Το μόνο που έλεγε τώρα ο Νικολάκης ήτανε:

Τώρα, ό,τι επιθυμώ, θά το έχω! Θά το σκέφτομαι και θά γίνεται...

Τότε, ξαφνικά, σκοτείνισε το βλέμμα του μικρού ανθρώπακου. Τα όλογάλανα ματάκια του γινανε κατάνευρα.

Γυρίζει στο Νικολάκη και του λέει

— Έγώ τότε, θά φύγω!

— Φύγε! Φύγε! Φύγε! λέει ο Νικολάκης. Έγώ, μια φορά, ό,τι θά λέω, θά γίνεται...

— Θά γίνεται, αλλά, καθώς θά τ' σκέφτεσαι, να μη σκεφθείς μαζί και το κουνούπι... του λέει το ανθρώπακι.

— Το κουνούπι; Ποιό κουνούπι; ρωτάει άπορημένος ο Νικολάκης.

— Όπο ο κουνούπι... Γιατί, αν σκέφτεσαι ό,τι θέλεις να γίνει, αλλά αν σκεφτείς για μια στιγμή και το κουνούπι, τότε,

όχι μόνο δεν θά γίνει ό,τι σκέφτεσαι, αλλά κι όλα δασ άχαις άποκτήσει, θά τ' χάσεις! του λέει το ανθρώπακι.

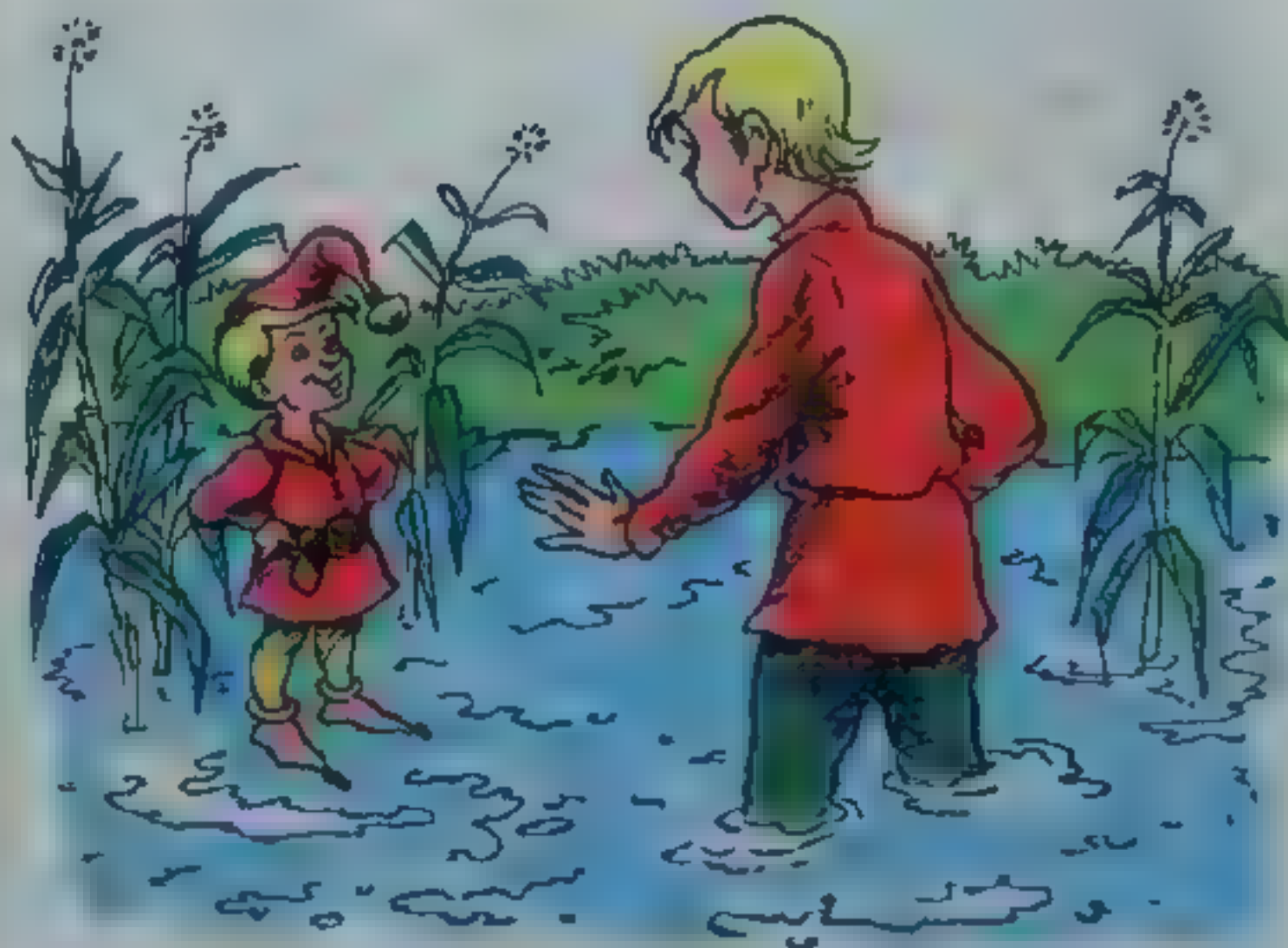
— Άντε, στο καλό, λέει ο Νικολάκης θυμωμένος τώρα. Άντε και θέλω να σκεφτώ μόνος, με την ήσυχία μου, ωραία πράγματα! Άντε, φύγε από μπροστά μου...

Μη σκεφθείς όμως το κουνούπι... του λέει πάλι το ανθρώπακι και εξαφανίζεται από μπροστά του.

✱

Μολις έμεινε μόνος ο Νικολάκης, άρχισε να σκέφτεται ένα ωραίο παλάτι, και λέει:

Εκεί γίνεται αυτό το παλάτι, όπως το σκέφτομαι.

Άλλα καθώς τόλγε, χωρίς να τὸ θέλει, σκέφτηκε τὸ κουνούπι...

Τὸ παλάτι δὲν γίνεκε.

— Καλά! Καλά! λέει ὁ Νικολάκης. Τώρα, δὲν θὰ σκεφτῶ τὸ κουνούπι... Νὰ γίνει τὸ παλάτι, ὅπως τὸ σκέφτομαι..

Τὸ παλάτι δὲν γίνεκε, γιατί χωρίς νὰ τὸ θέλει, ἓνα κουνούπι ἐρχότανε ἐπίμονα στὴ σκέψη του...

Δοκίμασε, πολλές φορές, χιλιάδες φορές ὁ Νικολάκης.

Καθε φορά, δικως, πού σκεφτόταν κάτι, γιὰ νὰ γίνει τὸ κουνούπι ἐρχόταν ἐπίμονα στὴ σκέψη του.

Χτυποῦσε τὸ κεφάλι του μὲ

ἀπελπισία ὁ Νικολάκης.

Τίποτα δὲν γινότανε!

Τὸ κουνούπι ἦτανε ἀδύνατο νὰ μὴν ἔλθει στὴ σκέψη του...

Καὶ τὸ χειρότερο:

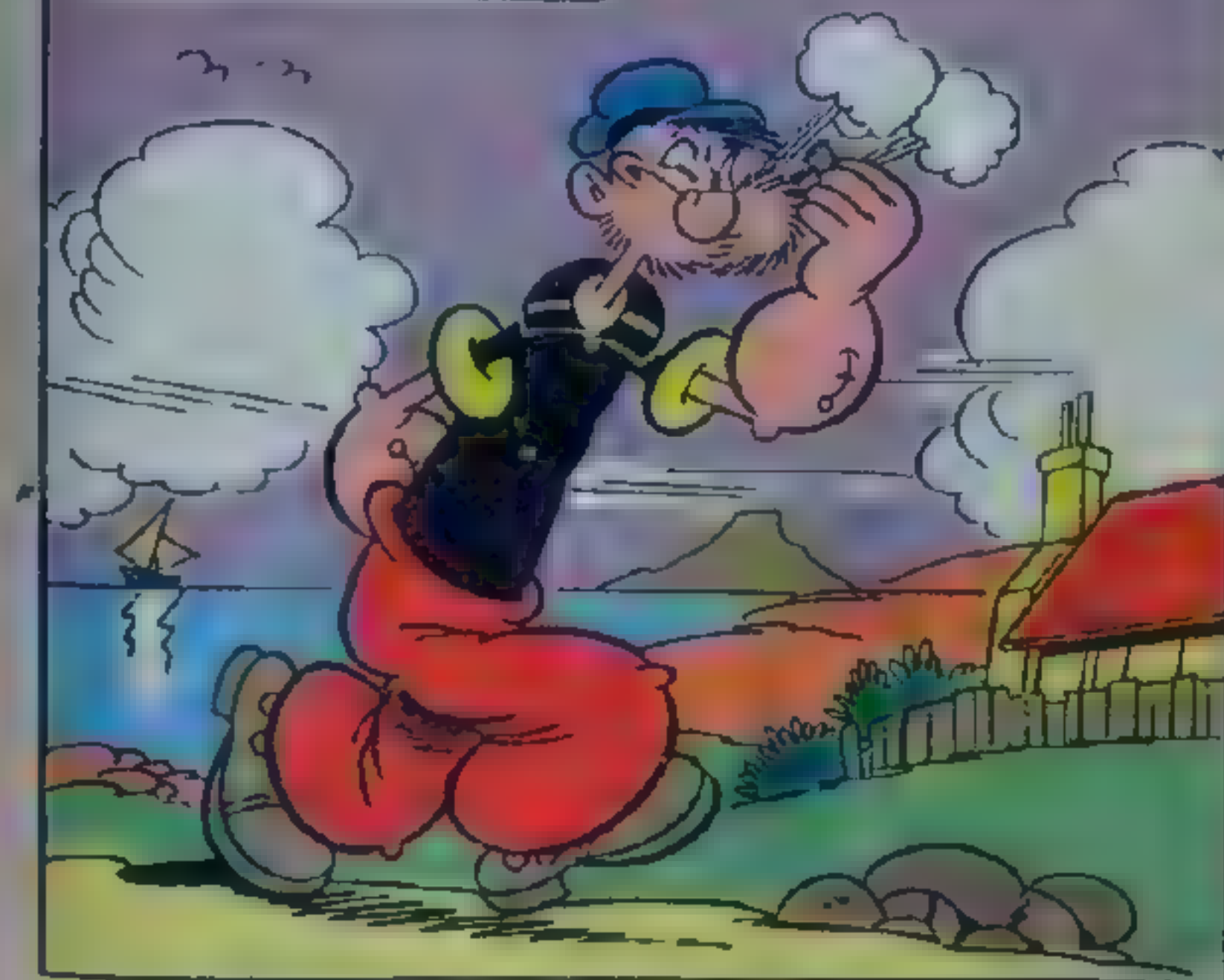
Οἱ κρυστάλλινοι, χρωματιστοὶ βῶλοι, ἡ φλογέρα καὶ τὸ πουγγί, μὲ τὰ χρυσὰ κομίσματα, εἶχανε γίνει καρβουνόσκονη ὅλα...

Ἔτσι, ὁ Νικολάκης ἀπόμεινε βουρκωμένος τῶν μικρῶν κι ἀτίθαικων κατσικιῶν, καὶ τὰ κυνηγᾷ ἀκόμη στὶς βουνοπλαγιές καὶ τὶς ἀποτομιές, καὶ πέρασε αἰὼς — ἂν πέρασε — καλὰ κι ἐμεῖς ἀκόμα καλύτερα...

Η ΜΠΟΤΙΛΙΑ

Ο ΠΑΠΟΥΣ ΟΠΩΣ ΠΑΝΤΑ ΕΙΝΑΙ ΑΠΕΝΤΑΡΟΣ ΚΑΙ ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ Ν' ΑΓΩΓΕΙ ΕΝΑ ΠΟΤΗΡΙ ΚΡΑΖΙ...

ΟΤΑΝ ΕΙΝΑΙ ΚΑΝΕΙΣ ΓΕΝΝΗΜΕΝΟΙ ΑΤΥΧΟΙ ΟΛΑ ΤΟΥΣΧΟΝΤΑΙ ΣΤΡΑΒΑ'...

ΔΕΝ ΘΕΛΩ ΚΑΙ ΣΠΟΥΔΑΙΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ! ΜΙΑ ΜΠΟΥΚΑΛΑ ΤΗ ΜΕΡΑ ΚΡΑΣΙ ΜΟΥ ΩΤΑΝΕΙ!

ΠΑΝΤΟΣ ΑΥΤΟ ΕΙΝΑΙ ΕΝΑ Ο-ΝΕΙΡΟ ΠΟΥ ΔΕΝ ΠΡΑΓΜΑΤΟ-ΠΟΙΗΘΕΙ ΠΟΤΕ!

ΕΤΩ! ΕΝΑ ΚΑΜΙΟΝΙ ΜΕ ΜΠΟΥΚΑΛΙΑ ΚΡΑΣΙ! ΤΙ ΤΥ-ΧΕΡΟΙ ΕΙΝΑΙ ΑΥΤΟΙ ΠΟΥ ΠΡΟΟΡΙΖΟΝΤΑΙ ΝΑ...

ΠΚΑ ΓΕΜΙΣΕ ΤΟ ΣΩΜΑ ΜΟΥ ΙΑ-ΙΑ!

ΤΟΥΜ!

ΤΗΝ ΣΩΣΕΝ ΕΝΑ ΣΠΙΛΙΑΝ.

ΓΚΟΥΑΠ! ΜΑ ΤΙΣ ΧΙΛΕΙ Γ ΡΕΣ

ΜΠΟΪΝΚ!

ΓΚΟΥΑΠ! ΤΙ ΗΤΑΝ ΑΥΤΟΣ ΠΟΥ ΕΙΜΑΙΣ

ΑΧ' ΤΕΡΑ ΕΥΜΕΛΩΜΑΙ! ΚΑΤΙ ΕΠΕ ΣΕ ΣΤΟ ΚΕΦΑΛΙ ΜΟΙ!

ΕΙ! ΜΑ ΕΙΝΑΙ ΕΝΑ ΑΠ' ΑΥΤΑ ΤΑ ΜΠΟΥΚΑ-ΛΙΑ ΠΟΥ ΗΤΑΝ ΣΤΟ ΚΑ-ΜΙΟΝ.

ΖΗΤΩ! ΑΥΤΟ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΜΑΝΑ ΤΟΥ ΠΥΡΑΓΟΥ

ΓΚΟΥΑΠ! ΜΑ... Ε.ΝΑ... ΑΔΕΙΑ...

ΑΧ ΑΥΤΗ ΕΙΝΑΙ Η 1.000.000 ΣΤΗ ΜΠΟΥΚΑΛΑ ΑΥΤΗ ΤΗ ΜΑΡΚΑΤΙ! ΔΕΝ ΤΟ ΠΙΣΤΕΥΩ!

ΕΚΡΑΓΕ Μ' ΕΠΙΣΤΑΣΗ ΤΑ ΝΕΥΡΑ ΜΟΥ.
ΟΤΑΝ ΣΚΕΦΤΟΜΑΙ
ΟΤΙ ΠΙΝΟΥΜ ΟΙ
ΑΛΛΟΙ ΤΟΣΟ ΚΡΑ-
ΤΙ...

Η ΑΔΕΙΑ ΜΠΟΥΚΑΛΑ
ΠΕΦΤΕΙ ΚΟΝΤΑ ΣΤΟ ΦΡΑ-
ΧΤΗ.

SMAM!

ΚΑΤΑΡΑ: ΓΙΑΤΙ ΝΑ ΞΥΝΑΝ
ΤΗΣ ΕΝΑ ΚΑΜΙΟΝΙ ΓΕΜΑΤΟ
ΑΔΕΙΑ ΜΠΟΥΚΑΛΑΣ

ΑΧ! ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΝΑ ΜΗΝ ΤΟ
ΙΚΕΘΤΟΜΑΙ ΑΝ ΔΕΝ ΘΕΛΩ ΝΑ
ΤΡΕΛΛΩΘΩ!

AT ANOIXO PADIOPONO NA
EXAIQ AIGQ:

ΠΡΟΙΟΧΝΗ Η ΕΤΑΙΡΙΑ ΧΙΚ
ΕΙΔΟΠΟΙΕΙ ΤΟΥΣ ΠΕΛΑΤΕΣ
ΤΗΣ ΟΤΙ Η ΜΠΟΥΚΑΛΑ ΠΟΥ
ΚΕΡΔΙΖΕΙ ΑΥΤΗ ΤΗΝ
ΕΒΔΟΜΑΔΑ ΕΙΝΑΙ
ΤΟ ΝΕ 2.000.000.

Es

ΟΠΟΙΟΣ ΤΗΝ ΠΑΡΑΘΕΙ
ΘΑ ΠΑΡΕ ΕΝΑ
ΜΠΡΟ ΚΡΑΤΙ
ΧΙΚ!

AX

ΕΙΝΑΙ ΑΥΤΗ Η ΑΔΕΙΑ ΜΠΟΥΚΑ-
ΛΑ! ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΤΗΝ ΒΡΩ!

ΔΡΟΜΟ! ΕΛΠΙΣΕ ΝΑ ΦΤΑΣΕ ΕΚΕΙ ΠΡΙΝ ΤΗΝ ΒΡΕΙ ΚΑΝΕΝΑΙ ΑΜΟΙ!

ΚΕ:ΚΕ: ΕΦΤΑΙΡ:

ГКОУАП: МА. ЛОУ
EINRIS

ΚΑΤΑΡΑ: ΑΥΤΗ Η ΜΠΟΥΚΑ -
ΛΑ ΉΤΑΝ ΔΙΚΗ ΜΟΥ; ΕΠΕ-
ΤΕ ΙΤΟ ΚΕΦΑΛΙ
ΜΟΥ;

ΙΣΟΣ ΝΑ ΤΗ ΜΑΖΕΥΕ ΑΥΤΟΣ Ο ΟΔΟΚΑΘΑΡΙΣ-
ΤΗΣ. ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΨΑΞΕ ΑΜΕΤΟΣ ΤΟ ΤΕ-
ΠΟΖΙΤΟ ΤΟΥ.

ΜΕ ΙΥΤΧΟΡΕΙΣ, ΟΜΕ:
ΘΕΛΩ ΝΑ ΡΙΞΩ ΜΙΑ
ΜΑΤΙΑ ΣΤΑ ΙΚΟΥΛΙ-
ΔΙΑ ΤΟΥ!

ΤΙ ΕΙΠΕΙΣ

ΜΗ ΦΟΒΑΙΕΙ! ΘΑ ΨΑΞΩ
ΜΕ ΠΡΟΙΟΧΗ!

ΙΣΤΙΟΥ!

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΕΔΩ! ΟΥΤΕ ΕΔΩ!

ΦΑΙΝΕΤΑΙ
ΟΤΙ ΕΙΝΑΙ
ΤΡΕΛΟΣ!
ΤΩΡΑ ΘΑ ΔΕΙ!

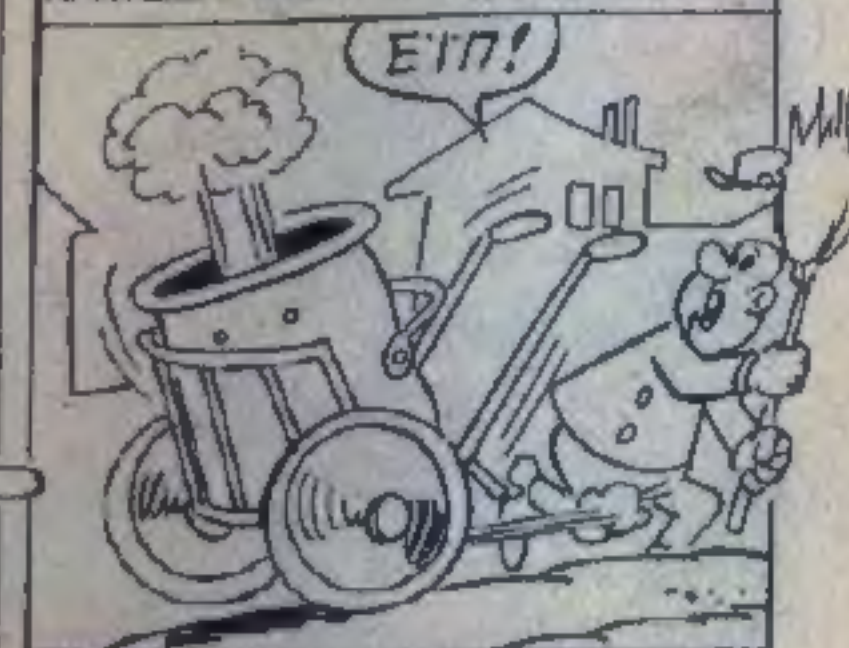
ΑΡΡΑ
ΑΥΤΗ!

ΤΣΙΑΦ!

ΜΕ ΤΟ ΧΤΥΠΗΜΑ ΤΟ ΚΑΡΟΤΣΙ
ΑΡΧΙΖΕΙ ΝΑ ΚΑΤΡΑΚΥΛΑΕΙ!

ΕΊΠ!

ΙΣΤΑΜΑΤΗΤΕ ΜΕ! ΤΡΕΧΩ
ΣΤΑ ΤΡΑΙΝΟ!

ΓΥΡΝΑ ΠΙΣΤΡ ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΕ!

ΒΟΗΘΕΙΑ! ΘΑΝΑΙ ΘΑΥΜΑ ΑΝ ΔΕΝ
ΤΩΡΙΣ ΚΑΝΕΝΑ ΚΟΚΚΙΛΟ!

